

Puolustusvoimat

JYTINÄ

2016

Sisällys

- 3 **Alkusoitto**
oppilas **Severi Ollinen**
- 4 **Sinä, kotiutuva nuori**
musiikkieverstiluutnantti **Jyrki Koskinen**
- 5 **Aika kultaa musiikkimuistot**
kommodori **Jan Engström**
- 6 **Sotilasmusiikin ystävät**
eversti **Pertti Posti**
- 9 **Jytinän lukijoille**
everstiluutnantti **Mikael Laine**
- 10 **Sotilasmusiikkialan sydän**
Panssariprikaatissa
kapteeni **Tommi Tenhu**
- 11 **Varusmiessoittokunnan väelle**
musiikkimajuri **Timo Kotilainen**
- 12 **Pitäkää lippu korkealla**
puolustusministeri **Jussi Niinistö**
- 14 **"Torjuntakyvyn turvaaminen
on ykkösasia"**
kenraali **Jarmo Lindberg**
- 16 **Sotilassoittajia katsotaan ylöspäin**
kansanedustaja **Ilkka Kanerva**
- 18 **Nainen, joka ei pelkää puhua**
ministeri **Elisabeth Rehn**
- 20 **Sotilasmusiikin ystävä**
amiraali, evp. **Juhani Kaskeala**
- 24 **Peruskoulutuskausi luo yhteishengen**
jääkäri **Tuomas Kangas**
- 27 **Baretin tähden**
jääkäri **Tuomas Kangas**
- 28 **Soitto-oppilaat loivat
olympiatunnelmaa**
Alec Neihum
- 30 **Finlandia-kiertue**
Elina Ikonen & Sirja Kylmälä
- 31 **Kynttiläkiertue**
Vertti Aittola
- 32 **Hyvää ja kaunista**
korpraali **Leevi Haapanen**
- 33 **Serenadi keväälle**
oppilas **Joel Hulkkonen**
- 34 **Satama soi & Viihdeorkesterin vuosi**
oppilas **Aukusti Koivisto**
- 38 **Leijona karjahtelee**
Teemu Leppänen
- 40 **Tuntematon soittokunta**
kersantti **Jere Paldanius**
- 42 **Osaamista kaikelle maailmalle**
oppilas **Aukusti Koivisto**
- 44 **Profeettana omalla maalla**
kersantti **Jere Paldanius**
- 46 **Tekniikkaa Raudaskylästä
Suomenlinnaan**
Anonyymit teknikot
- 47 **Showbandin vuosi**
jääkäri **Petri Kärkkäinen**
- 50 **Koulun penkiltä kivääriryhmään**
alikersantti **Eero Rautasuo**
- 54 **Ysäriä ympäri Suomea**
jääkäri **Tuomas Kangas**
- 56 **Sotilasmusiikkiperhe**
alikersantti **Ida Toivonen**
- 58 **Ruusuketta metsästävässä**
upseerioppilas **Juho Mäkäpäinen**
- 60 **Onnistuminen oppilaiden käsissä**
oppilas **Matias Nässi**
- 62 **Lopuksi**
kersantti **Jere Paldanius**
- 64 **Hyvää joulua!**
jääkäri **Julius Rinne**

3 47 päivää palveluksessa kuulostaa pitkältä ajalta, ja sitä se osalle onkin. Maagisen ”TJ0:n” lähestyessä on tapana kysellä, minne ne aamut katosivat. Varusmiessoittokunnassa asenne tähän kysymykseen on hieman erilainen: ollaan oikeasti hieman hämmästyneitä, eikä vain vitsailla pilke silmäkulmassa. Toki jokainen meistä I/16-saapumiserästä on omat tuntinsa poteron pohjalla viettänyt, mutta muistot armeijasta, siitä mitä tehtiin ja kenen kanssa, ovat erilaiset kuin perusyksikössä.

Vuoden alussa Parolannummen porteista kulkeneet sotilassoittajat pääsivät peruskoulutuskaudella kokemaan hyytävät pakkaset ja loskakelit. Kahden ensimmäisen kuukauden jälkeen ainut kokemus palveluksesta oli samanlainen kuin kenellä tahansa muulla, vaikka yksikössä kuulikin usein kysyttävän, mitä soitinta kukakin soittaa.

Lopulta odotus palkittiin, ja sotilasvalansa vannoneet Varusmiessoittokunnan jääkärit pääsivät aloittamaan erikoiskoulutuskauden soittotoiminnan. Instrumentit jaettiin.

Neljä kokoonpanoa, Konserttisoittokunta, Showband, Viihde- ja Jousiorkesteri, pääsivät aloittamaan intensiivisen valmistautumisensa vuoden keikkoja ja kiertueita varten. Aloitimme myös kuviomarssin harjoittelun, ja kivääri- sekä rumpuryhmä rupesivat tutustumaan omiin lajeihinsa, tähtäimessä koko ajan kesän Basel Tattoo ja Hamina Tattoo.

Soittokunnassa koko vuoden läpi kulkenut tapa tehdä asioita yhdessä motivoi kaikkia antamaan panosta yhteiselle työlle. Ilmapiiri yksikössä esimiehet mukaan lukien antoi luovuudelle tilaa ja kaikille mahdollisuuden olla oma itsensä. Koko vuoden läpi kirjaimet PVVMSK olivat sellaiset, joiden vuoksi uhrasi vapaa-aikaansa, ylitti omia rajojaan ja ryhtyi asioihin, joita ei ollut koskaan aiemmin tehnyt. Tämä vaati vahvaa yhteishenkeä ja -työtä. Varusmiessoittokunnasta muodostui vuoden aikana vahva ja ainutkertainen yhteisö, josta jokaiselle jäi ystäviä jopa loppuelämäksi.

Muusikoilla on vahva ammattiylpeys, ja vaikka asioita tehtiin Puolustusvoimien nimen alla, oli jokainen esiintyminen myös henkilökohtainen suoritus. Jos päiväohjelmaan ei mahtunut tarpeeksi harjoitteluaikaa jotain keikkaa varten, treenattiin illalla omalla ajalla. Tällainen panostus mahdollisti sen, että Varusmiessoittokunnan esiintymiset menivät suoraan ”sieluun ja sydämiin”. Yleisöltä on vuoden aikana saatu hienoa palautetta, mikä on esiintyvälle taiteilijalle yksi tärkeimmistä asioista.

Ehkä suurimpia haasteita vuoden aikana olivat Basel Tattoo ja Hamina Tattoo. Vajaassa puolessa vuodessa kasattiin valtavalla työmäärällä paketti, johon kuului paljon uusia asioita. Esimerkkeinä soittaminen liikkeessä, kromikiväärin kanssa taiteilu, sen heittäminen ja yhtenäisten liikesarjojen tekeminen ja rumpuryhmän yhtenäisyys ja tarkka lyöntitekniikka. Kuitenkin se tavoite, että Varusmiessoittokunta pystyisi Sveitsissä, maailman toiseksi suurimmassa kuviomarssitapahtumassa edustamaan Suomea arvokkaasti ja kotimaassa taas itseään Puolustusvoimien edustusjoukkona, onnistui. Tämä huomioitiin monilla korkeilla tasoilla – aina Puolustusvoimain komentajaa myöten.

Kaiken tämän jälkeen, vaikka reserviin siirtyminen on miellyttävä asia, on ilmapiiri haakea. Kotiuttamisjuhlassa saattaa kovemmankin jätkän silmäkulmaan hiipiä kyynel.

Hyvä Jytinän lukija – erityisesti **Sinä**, kotiutuva nuori!

Meillä kokeneemmilla henkilöillä sanotaan vuosien vierivän sellaisella vauhdilla, ettemme ehdi kaikkea sisäistämään. Uskoisin, että palvelus Puolustusvoimien varusmiessoittokunnassa on ollut teille samankaltainen. Oletan teidän palaavan koettuihin tunnelmiin keskinäisissä kohtaamisissanne, tai tuttujen kanssa inttikokemuksia vertailtaessa vielä lukuisia kertoja kotiutumisenne jälkeen. Olette kohdanneet asioita, joita ette kenties osannut ennen palvelusta edes aavistaa ja joista osa saattaa jäädä ainutkertaisiksi kokemuksiksi elämässänne. Vaikka palvelus on sisältänyt runsaasti seremonioita ja erilaisia sotilasmusiikin perustaistelumenetelmällä suoritettuja esiintymisiä, uskon muistoihin vahvimmin jäävän kotimaan kiertueet sekä Haminan ja Baselin tattoo-tapahtumat.

Vuoden 2016 saapumiserälle osuikin upea mahdollisuus osallistua Euroopan toiseksi suurimpaan sotilasmusiikkitapahtumaan Sveitsin Baselissa. Kuviomarssiesitykset tavoittivat yli 100 000 katsojaa paikan päällä ja tämän lisäksi pienyhtyeet näyttivät esimerkkiä osaamisenne monipuolisuudesta lukuisissa eri yhteyksissä.

Mikä mahtaakaan olla yleisön lopullinen saldo, kun siihen lasketaan tapahtumasta taltioidut televisiolähetykset mukaan.

Palveluksenne aikana olette antaneet suurelle yleisölle erittäin uskottavan kuvan suomalaisesta asevelvollisuusjärjestelmästä, maamme musiikkiopetuksen tasosta sekä ennen kaikkea sotilasmusiikkimme suorituskyvystä. Yleisön edessä vietetyt jännityksen täyteiset hetket, samoin kuin palveluksen aikaiset ajoittain kärsivällisyyttä koetelleet tilanteet, ovat kasvattaneet Teitä niin ihmisinä kuin myös esiintyjinä. Vaikka omat kokemukseni rajoittuvatkin ainoastaan saapumiseränne huippuhetkien seuraamiseen, rohkenen todeta yleisilmeenne olleen erittäin hyvä ja motivoitunut. Vuodesta toiseen Varusmiessoittokunnan nuori energia ja osaamisen taso onnistuvat minut yllättämään. Osaaminen yhdistettynä asialliseen käytökseen ovat vertaansa vailla oleva käyntikortti Puolustusvoimille.

Lukuisista eri syistä johtuen kuluva vuosi on ollut erittäin haasteellinen Varusmiessoittokunnan palkatulle henkilöstölle. Asioiden taustat on nyt perattu. Onkin aika suunnata katse vahvasti tulevaisuuteen ja tehdä työ sen eteen, että tilanne jatkossa pysyy hallittuna. Olette selviytyneet työstänne erinomaisesti ja haluankin tässä yhteydessä kiittää Teitä suomen nuorison eteen tekemästänne sinnikkäästä ja osaavasta työstä.

Hyvät kotiutuvat! Elämässänne on tullut aika katsoa eteenpäin ja lunastaa paikkanne tässä yhteiskunnassa. Toivon, että Teillä on valmiina joko koulutus- tai työpaikka, jotta siirtyminen siviiliin sujuisi mahdollisimman joustavasti. Valtaosa teistä jatkaa musiikin harrastamista, osan taasen aloittaessa tai jatkaessa musiikin ammattiopintoja. Ylläpitämällä kuntoanne ja kohottamalla henkilökohtaista musiikin ammatillista osaamistanne turvaatte parhaiten kuulumisen reservin ”soiviin joukkoihin”. Kehotankin teitä olemaan aktiivisia, sillä suuri osa kriisiajan joukoista muodostetaan reservistä. Hyödyntäkää palveluksenne aikana keräämäännä kontaktiverkostoa ja säilyttäkää positiivinen sykkeenne myös tulevaisuudessa.

Onnittelen Teitä jokaista hyvin suoritetusta palveluksesta ja toivotan menestystä reserviin!

Musiikkieverstiluutnantti

Jyrki Koskinen

Puolustusvoimien
ylikapellimestari

Aika kultaa musiikkimuistot

Musiikilliset muistot elävät pitkään. Ensimmäiset keikkakokemukseni ovat jostain 1970-luvun lopulta Tavastia-Klubin ikärajattomilta keikoilta – ajalta jolloin Urho Kekkosen Katukin oli nimeltään vielä Kampinkatu.

Aktiivisena konserteissa kävijänä olen vuosien varrella nähnyt lähes kaikki ne artistit, jotka olen halunnutkin. Matkalle mahtuu monta hienoa kokemusta mutta myös pettymystä; joskus levyllä loistanut bändi olikin livenä aika kehno. Jokunen läheltä piti -tilanne on myös jäänyt harmittamaan. Syksyllä vuonna 1991 taskussa oli lippu Nirvanan konserttiin tarunhoitoiseen Lepakkoon. Konsertti kuitenkin peruttiin vain noin viikkoa ennen bändin breikkaamista Yhdysvalloissa ja Euroopan-kiertueensa keskeyttämistä.

Kun nyt katson taaksepäin kaikkia konsertti-

kokemuksiani, jostain syystä mieleen nousee moni parikymppisenä koettu keikka. Jason and the Scorchers Tavastialla kesällä vuonna 1985, jolloin tuntui etteivät klubin seinät kestä, tai Echo and the Bunnymenin tiukka soundi samana vuonna, samassa paikassa. Hienoja konserttikokemuksia on ollut myöhemminkin ja tulee edelleen, mutta jostakin syystä nuoruuden innossa koetut keikat ovat jääneet vahvimmin mieleeni. Vanhempana ja – mukamas – kaiken nähneenä on ehkä entistä vaikeampi innostua samalla tavalla.

Minulla oli mahdollisuus nähdä Puolustusvoimien varusmiessoittokunnan Ysäri-kiertueen keikka Hämeenlinnan Verkatehtaalla. Odotukset olivat korkealla, sillä olin jo kuullut aikaisempien konserttien mahtavasta tunnelmasta. Konsertti lunasti kuitenkin kaikki odotukseni: mahtava soundi ja edellä mainitsemani nuoruuden into tiivistyivät hienoksi kokemukseksi. Eikä tietysti haitannut, että kappaleet olivat tuttuja – itse elettyjä.

Varusmiessoittokunnassa kohtaavat ikäluokan parhaat nuoret muusikot. Mukanaolo on saavutus, ja siitä ollaan ylpeitä. Musiikkia tehdään nuorella otteella, samanikäisten kanssa. Moni juttu tehdään ensimmäistä kertaa. Tämä tarttuu myös yleisöön.

Puolustusvoimien varusmiessoittokunta on ainutlaatuinen osa Puolustusvoimia. Se ihasuttaa ja yllättää kaikkialla esiintyessään. Se on myös parasta mahdollista mainosta yleiselle asevelvollisuudelle ja siten koko Puolustusvoimien julkisuuskuvalle.

Kiitos kaikille vuonna 2016 Varusmiessoittokunnassa mukana olleille erinomaisesti tehdystä työstä – kaikkea hyvää reserviin!

Kommodori **Jan Engström**
Puolustusvoimien viestintäjohtaja

Varusmiessoittokunnan väki ja muut sotilasmusiikin ystävät

Minulla on ollut Panssariprikaatin apulaiskomentajan tehtävässä ilo päästä seuraamaan läheltä Varusmiessoittokunnan toimintaa.

Apulaiskomentajan yhtenä tehtävänä on ohjata soittotoimintaa Panssariprikaatissa. En osaa nuotteja, ja musiikin harrastuksen liittyy lähinnä sen kuunteluun. Siksi ohjauksen osalta keskityn sotilasmusiikin avulla saavutettavaan vaikuttavuuteen maanpuolustustyössä. Pelkistettynä vaikuttavuutta saavutetaan puolustusvoimien sisällä, yhteiskunnallisesti ja kansainvälisesti.

Sotilasmusiikilla on pitkä ja merkittävä perinne joukkojen taistelutahdon lisääjän, vastustajan pelottajana sekä viihtyvyyden luo-

jana usein karuissakin kenttä- ja sotaoloissa. Meillä Panssariprikaatissa on etuoikeus nauttia oman Varusmiessoittokunnan isojen kokoonpanojen sotilasmusiikista omissa tilaisuuksissamme kuten valalla, paraateissa ja erilaisissa juhlatilaisuuksissa. Yhteiskunnan suuntaan näkyvintä ja tunnetuinta toimintaa lienevät Varusmiessoittokunnan erilaiset konsertit omilla kiertueilla ja erilaisissa tilaisuuksissa. Omat havaintoni ja erityisesti yleisön kommentit kertovat usein siitä hämmästyksestä, jonka esiintymisenne aiheuttavat. Erityistä huomiota on aina herättänyt se ammattitaito ja esiintymisenergia, joka yleisölle konserteissa välittyy. Parasta on puolustusvoimien kannalta ehkä se, että nuoret asevelvolliset soittavat nuorille tulevaisuuden maanpuolustajille sellaista mu-

siikkia ja sellaisella tavalla, joka puhuttelee heitä. Siten luodaan positiivista mielikuvaa puolustusvoimista myös musiikin keinoin.

Kansainvälinen vaikuttavuus onkin sitten ihan oman lukunsa paikka. Basel Tattooseen Sveitsissä osallistuessanne painitte ehkä hie- man eri sarjassa kuin ammattisotilasmuu- sikoista koostuvat soittokunnat. Sarjanne ainoana osallistujana hämmästyitte kansain- välistä yleisöä ja järjestäjiä muutamassa kuu- kaudessa rakennetulla ammattitaitoisella soi- tolla ja marssishowesityksellä. Marssishow'n aikana seitsemässä minuutissa siirryttiin mahtipontisesta perinteisen marssimusiikin siivittämästä sisääntulosta suomenkielisen, laulettuun musiikkiin kautta Michael Jackso- nin *Thrillerin* beatboxauksineen ja kivääri- ryhmän taidonnäytteisiin. Esitys ei jättänyt ketään kylmäksi, ja noin 100 000 kuulijaa eri puolilta maailmaa tietävät takuulla, mikä on suomalainen Varusmiessoittokunta.

Esiintymisenne Baselissa ei ollut vain suo- malaisen sotilassoiton taidonnäyte – vaan asevelvollisuusjärjestelmämme vahvuudesta kertova käyntikortti. Edellisen kerran ase- velvollisuutemme vahvuus kansainvälisessä toimintaympäristössä osoitettiin keväällä Arrow-harjoituksessa, jossa varusmiesyksik- kömme taistelivat rinnan ja tasaveroisin amerikkalaisen ratsuväkikomppanian kans- sa Niinisalon kankailla. Taistelukenttä oli tyystin erilainen kuin Baselin areena, mutta voitto saavutettiin. Taistelun voittamisen li- säksi ”Win the hearts and minds” on tärkeää. Tietoisuus siitä, kuinka vahva asevelvollisuus- järjestelmämme ja maanpuolustustahtomme on, on omiaan lisäämään maanpuolustuksem- me uskottavuutta ja lisää siten myös kriisien ennaltaehkäisyä. Se on kaiken toimintamme

päämäärä, ja tässä sotilassoitolle on oma paik- kansa yhtenä palana kokonaisuutta.

Kaikkien musiikillisten ansioiden lisäksi Varusmiessoittokunta on yksi perusyksikkö kahdenkymmen muun varusmiesperusyk- sikkömme joukossa, ja vieläpä hyvä sellai- nen. Suoritte peruskoulutuskautenne kuten muutkin yksiköt ja hyvin tuloksin. Pian osa teistä aloittaa aliupseerinkoulutuksen saaden samanlaiset evään johtajuuteen kuin muut- kin prikaatin aliupseereiksi koulutetut varus- miehet. Olette lisäksi osoittaneet erinomaista itsekuria toimintaympäristöissä, joissa olisi mahdollisuuksia hölmöillä maineensa. Li- säksi olen saanut kuulla kiitoksia siitä, mi- ten hyvin suomalaiset varusmiehet osaavat käyttäytyä sekä kuinka avoimesti ja fiksusti te suhtaudutte asioihin ja ihmisiin. Tapah- tumajärjestäjät ovat myös kiitelleet sitä, että Varusmiessoittokunnan kanssa asiat toimivat erinomaisesti ja täsmällisesti. Tästä on kiit- täminen myös teidän hyviä kouluttajianne, jotka ovat kyenneet luoman ilmapiirin, jossa on saavutettu kurin ylin aste eli joukosta it- sestään lähtevä itsekuri.

Vaikka koulutus jatkuu vielä, kiitän jo tässä vaiheessa teitä kaikkia sekä kouluttajianne erinomaisesta palveluksesta Panssaripri- kaatissa. Meillä on monia asioita joissa me panssariprikaatilaisten voimme kehua syystä itseämme. Yksi ja iso asia on se, että meillä on varmasti maailman paras suomalainen to- della hieno ja taitava Varusmiessoittokunta. Toivotan hyvää jatkoa reservissä ja tervetuloa takaisin aikanaan kertausharjoituksissa tai muissa yhteyksissä. Sotilasmusiikkialan re- serviläistoimintakin on nosteessa. Liittykää siihen mukaan, ja tehdään siitäkin parasta maailmassa.

Eversti **Pertti Posti**
Panssariprikaatin apulaiskomentaja

Jytinän lukijoille

Puolustusvoimien varusmiessoittokunta siirtyi puolustusvoimauudistuksen yhteydessä Parolannummelle Parolan huoltopataljoonan komentajan alaiseksi asevelvollisten koulutusta toteuttavaksi perusyksiköksi vuoden 2015 alusta alkaen. Monelle siirto saattoi tuntua lähes käsittämättömältä – Hämeen rykmentin aikaisesta erillisyyksikön asemasta rivikomppaniaksi 19 muun perusyksikön rinnalle ja vielä huollon joukkoyksikköön.

Omasta näkökulmastani, reilun vuoden kokemuksella Varusmiessoittokuntaa johtavana pataljoonan komentajana, voin avoimesti todeta uudistuksen toimenpiteiden onnistuneen hyvin. Perustelen asiaa Varusmiessoittokunnan päätehtävien – asevelvollisten sotilaskoulutuksesta ja sotilasmusiikkialan koulutuksesta muodostuvan joukkotuotannon toteuttamisedellytyksillä.

Panssariprikaatin joukoille kuuluu erittäin tärkeänä tehtävänä vaalia Panssaridivisioonan kunniaakkaita perinteitä, ja niiden valossa voidaan todeta soittokunnan siirron sulkeneen onnistuneesti yhden ympyrän. Parolan huoltopataljoonan perinnejoukkoon, Panssaridivisioonan huoltojoukkoon kuului kiinteänä osana soittokunta. Varusmiessoittokunnan tehtävien tavoite on yhtenäinen huoltojoukkojen kanssa. Huollon moninaisissa tehtävissä korostuu kyky tuettavien joukkojen taistelukyvyyn ylläpitoon, ja sotilassoittotoiminnalla kyetään täydentämään tätä tehtävää joukkojen taistelutahtoa vahvistamalla.

Varusmiessoittokunnan toimintaympäristön kannalta siirtoa Suomen väkirikkaimman kolmion sisään (Helsinki–Tampere–Turku) ei tässä yhteydessä voi täysin sivuuttaa. Laajan kuulijakunnan läheisyys ja Panssariprikaatin antama tuki on mahdollistanut soittokunnalle

toteuttaa mestarillisia sotilasmusiikkioperaatioita kustannustehokkaasti. Puhtaan sotilaallisesti tarkasteltuna nykysijainti mahdollistaa myös tehokkaan toiminnan kansallisilla painopiste- ja tukialueilla sekä operointi kansainvälisille areenoille on helppoa järjestää tuketumalla kuljetuslentotoiminnassa kivenheiton päähän Pirkkalaan.

Parolan huoltopataljoonan merkittävin tuki Puolustusvoimien varusmiessoittokunnan päätehtävien toteuttamiseen näkyy tiiviillä yhteistoiminnalla toteutettavina asevelvollisten sotilaskoulutuksen harjoituksina. Keskeisimpiä näistä ovat tulosten valossa erinomaisesti onnistuneet eri ampuma- ja taisteluharjoitukset Hätilän ja Hälvälän harjoitusalueilla, joissa panssarihuoltotaistelijoiden rinnalla ovat Varusmiessoittokunnan taistelijat käyttäneet turvallisen tehokkaasti soittimia järeämpiä instrumentteja. Yhdessä toteutettujen koulutustapahtumien myötä on sotilassoittotoimintaan erikoistuneiden soittokunnan kouluttajien ammatillinen osaaminen laajentunut sotilaskoulutuksen osalta, minkä myötä yksikkö kykenee jatkossa entistä itsenäisemmin toteuttamaan koulutustehtävänsä.

Jatkossakin Parolan huoltopataljoona turvaa Varusmiessoittokunnalle parhaat mahdolliset edellytykset tehtäviensä toteuttamiselle. Pataljoona tulee tarjoamaan soittokunnalle toimivan pelilaudan, josta se asevelvollisia hallinnoivana ja kouluttavana perusyksikkönä selviää kunnialla.

Parolan huoltopataljoona ja Puolustusvoimien varusmiessoittokunta **TUKEE JA TAISTEE.**

Toivotan Jytinän lukijoille menestystä myös tulevissa vuoden 2017 sotilasmusiikkioperaatioissa.

Everstiluutnantti **Mikael Laine**
Parolan huoltopataljoonan komentaja

Sotilasmusiikkialan sydän sykkii Panssariprikaatissa

Puolustusvoimien varusmiessoittokunta on kuin suuri sydän, ja soittokunnan toiminnan vaikutukset näkyvät tulevaisuudessa koko sotilasmusiikkialalla. Varusmiessoittokunta on sotilasmusiikkiuran alkulähde, jonne hakeutuu vuosittain ikäluokkansa parhaat osaajat.

Valintakokeissa valitsemme sopivimmat noin 100 henkilöä, joista noin puolet suorittavat aliupseerikurssin. Joukosta kourallinen pääsee reserviupseerikurssille.

I/16-saapumiserän nuoret tekivät historiaa. Tämä joukko on suurin ja vaikuttavin saapumiserämme tähän mennessä. Vuoden aikana saavutetut tulokset ja saavutukset eivät voi jättää ketään kylmäksi. Meillä riitti haasteita vuoden aikana riittävästi. Niistä selvittiin lisäämällä kierroksia. Yhteishenkemme, tapamme tehdä asioita ja tahto tehdä asioita yhdessä niin konserteissa kuin taisteluharjoituksissa on jotakin, mitä ei voi ymmärtää, ennen kuin pääsee sen itse kokemaan.

Vain paras on kyllin hyvää. Tällainen kuva minulle tuli niin henkilökunnan, I/16-saapumiserän, reserviläistemme ja kaikkien yhteistyötahojemme toiminnasta. Yhteinen iso perheemme venyi huikeisiin suorituksiin vuoden aikana, mikä näkyi ja kuului miljoonille. Se vaikuttavuus, joka vuoden 2016 aikana saavutettiin, kaikaan moninkertaisena tulevaisuudessa.

Vaikuttavuutta voidaan arvioida yleisömäärillä, tykkääjillä, kommentaareilla, lehtijutuilla, radio- ja televisiolähetyksillä, jotka olivat vuoden aikana aivan omaa luokkaansa. Tärkeimpänä vaikuttavana asiana koen esimerkiksi yhteenkuuluvuuden, luottamuksen, ilon, surun, voiman ja turvallisuuden tunteiden kokemisen tekemisessämme. Nämä yhdistettyinä hyvään ohjelmistoon sekä esiintymisiin välittyvät yleisöön – tämä jos mikä koskettaa ja vaikuttaa.

Kiitän kaikkia opetus- ja koulutustyöhön osallistuneita, saapumiserän I/2016 varusmiehiä, reserviläisiämme sekä yhteistyökumppaneita, joita ilman emme kykenisi tällaisiin saavutuksiin.

On ollut uskomattoman hienoa saada kokea ja jakaa monien teidänkin tunteiden vuoristorataa tänä vuonna, kiitos vielä kerran.

Uutta voimaa sydämeen tulee 2.1.2017. I/17-saapumiserä, olette lämpimästi tervetulleita yksikköömme.

Toivotan lukijoille rauhallista joulua ja hyvää uutta vuotta 2017.

Kapteeni **Tommi Tenhu**
Varusmiessoittokunnan varapäällikkö

Varusmiessoittokunnan väelle

Pian tämän *Jytinä*-lehden julkaisemisen jälkeen koittaa hetki, jolloin Varusmiessoittokunnan aliupseerikurssi on saatu päätökseen, ja valmistaudumme kotiuttamaan vuoden 2016 saapumiserän alikersantit. Uusimuotoiseen aliupseerikoulutukseen on suhtauduttu innostuneesti, ja reserviin onkin siirtymässä hieno joukko nuoria ryhmänjohtajia. Kapellimestari-, äänenjohtaja-, tapahtumatuotanto- sekä viestintäopintosuunnat tuottavat sotilasmusiikkialan sodan ajan kokoonpanoihin monipuolista osaamista. Kurssin tarjoamat opintokokonaisuudet voivat parhaimmillaan tukea siviiliopintoja ja jopa ohjata siviilissä ammatillisiin valintoihin. Kiitos hyvistä opintasuoritteista kuuluu oppilaiden lisäksi osaavalle henkilöstöllemme, joka jatkossakin kehittää koulutusta palautteen ja koetun perusteella.

Siirtyessäni pian uusiin tehtäviin sotilasmusiikkialalla iloitsen hetkistä, joita sain päällikkökapellimestarina kokea. Varusmiessoittokunnan riveissä viettämäni aika tukee vahvasti aiempaa näkemystäni joukosta, joka tuottaa ainutlaatuista tulosta kaikkien sotilassoittokuntien hyväksi. Kokemuksista päällimmäisiksi jäävät itselleni varmastikin kaksi upeaa viikkoa Sveitsin Baselissa sekä ainutlaatuinen konserttikiertue *Ysäri*.

Varusmiessoittokunnan tavaramerkki on kyky käyttää useita eri soitinkokoonpanoja itsenäiseen konserttitoimintaan ja yhdistää ne taidokkaasti kansainvälisen mittapuun täyttäväksi esityskokonaisuuksiksi. Henkilöstön kesken vallitseva hyvä yhteishenki, sekä avoin ja vuorovaikutteinen toimintatapa ovat tärkeää pääomaa, jota on syytä jatkuvasti vaalia.

Menestyäkseen Varusmiessoittokunta tarvitsee tuekseen joukon Panssariprikaatin ammattilaisia monella eri sektorilla. Kaksi ensimmäistä yhteiselon vuotta Parolannummella ovat olleet molemminpuolisen tutustumisen ja toimintojen vakiinnuttamisen aikaa. Kiitokset teille jokaiselle, jotka olette auttaneet meitä kotiutumaan osaksi Panssariprikaattia. Kiitän myös Panssariprikaatin johtoa lukuisista lausutuista ja kirjoitetuista myönteisistä arvioista toimintaamme kohtaan.

Kuluneen vuoden aikana lukuisat konserttitalit täyttyivät jälleen yleisöstä, joka sai tuntea nuoren esiintyjäjoukon energian ehkä vahvemmin kuin koskaan Varusmiessoittokunnan historiassa. Ryhdikkäästi esiintyvä yksikkömme toimii suomalaisen asevelvollisuuden käyntikorttina. Toimintamme valtakunnallinen tunnettuus on jatkuvassa kasvussa, ja sotilassoiton ystävillä ympäri maata on tietenkin odotukset korkealla tulevien tapahtumiemme osalta.

Toivotan pian reserviin siirtyville varusmiehille menestystä ja vuoden I/2017-saapumiserälle elämyksellistä palvelusaikaa Puolustusvoimien varusmiessoittokunnassa.

Musiikkimajuri **Timo Kotilainen**
Varusmiessoittokunnan päällikkökapellimestari

"Pitäkää **lippu** korkealla"

Teksti: jääkäri **Tuomas Kangas** | Kuvat: oppilas **Kasper Heikkilä**

*Varusmiessoittokunnan mediatiimi haastatteli keväällä puolustusministeri **Jussi Niinistöä** (ps.) ja kysyi hänen näkemyksiään sotilasmusiikista sekä maanpuolustuksesta. Ministerin mukaan vyötä kiristettäessä Puolustusvoimista ei voi enää leikata.*

Puolustusministerin työ on hektistä ja vaativaa. Kiireidensä keskellä haastatteluunne ehdineeltä Niinistöltä kysyimme ensimmäiseksi, mitkä asiat hän kokee työssään tärkeimmiksi.

– Luonnollisesti tärkeintä on kehittää Suomen puolustuskykyä – tällä vaalikaudella erityisesti Maavoimia. Käytämme puolustukseen osoitettua lisämäärärahaa juuri tähän tarkoitukseen. Esimerkiksi ilmatorjunnassamme on puutteita. Joudumme nyt tekemään työtä korjataksemme aikaisemmin tehdyt poliittiset virheet, Niinistö arvioi.

– Lisäksi tällä vaalikaudella pohjustetaan ensi kauden

Meri- ja Ilmavoimien hankintatarpeet, esimerkiksi Hornetit korvaavat uudet monitoimihävittäjät, ministeri lisää.

Puolustusvoimien nykytilan Niinistö arvioi kohtuulliseksi. Uudistusten tarpeet ovat kuitenkin kiistattomat, ja akuutteihin kriiseihin on reagoitava niiden vaatimalla tavalla. Puolustusministeri näkee yleisen asevelvollisuuden edelleen parhaana ja kustannustehokkaimpana ratkaisuna järjestää maamme uskottava puolustus. Toisaalta Niinistö ei näe tarpeellisena ottaa käyttöön Norjan mallia, jossa asevelvollisuus on laajennettu koskemaan myös naisia. Sen sijaan Suomen valmiutta tulee hänen mukaansa kehittää

muilla lainsäädännöllisillä keinoilla. Vapaaehtoisten naisten määrän kasvua Niinistö pitää hyvänä asiana.

Maanpuolustustahto on Niinistön mukaan maanpuolustuksen perusta, ja hän näkee sotilasmusiikin maanpuolustustahtoa kehittävän vaikutuksen merkittävänä.

– On vaikeaa kuvitella suurta isänmaallista juhlaa ilman sotilassoittokunnan läsnäoloa, Niinistö maalailee.

Varusmiessoittokunta on ministerin mielestä lunastanut paikkansa. Sen erityisinä vahvuuksina hän pitää heittäytymiskykyä ja nuoruuden intoa sekä näiden avulla ansaittua laajaa yleisön suosiota. Hän pitää myös tärkeänä soittokunnan kansainvälistä edustustoimintaa.

– Oman osaamisen esittely ja toisaalta muilta oppiminen on luonnollinen osa sotilasmusiikkitoimintaa, Niinistö katsoo.

Niinistön mielestä Puolustusvoimilla ei ole enää varaa

leikata jo ennestään hyvin kipeästi karsitusta sotilasmusiikialasta. Yhdenkin jäljellä olevan soittokunnan lakkauttaminen vaarantaisi alan kyvyn vastata Puolustusvoimien tarpeisiin.

Niinistö kertoo olleensa katsomassa sotilassoittokuntien viime vuoden suurinta yhteistä ponnistusta Tattoo Show'ta Hartwall Areenassa ja olleensa vakuuttunut näkemästään. Hän oli paikalla loppukesäisessä Suomen suurimmassa sotilasmusiikkitapahtumassa, Hamina Tattooossa, jossa myös Varusmiessoittokunta pääsi esittelemään puolustuspoliitiikan kärkimiehelle kuviomarssiesityksensä.

Haastattelumme päätteeksi ministeri halusi lähettää soittokuntaamme terveisiiä.

– Pitäkää lippu korkealla. Työllänne on merkitystä. Olette osa Suomen uskottavaa puolustusta. Ja lisäksi – pitäkää hauskaa! ministeri muistuttaa.

"Torjuntakyvyn turvaaminen on ykkösasia"

Teksti: jääkäri **Tuomas Kangas** | Kuvat: upseerioppilas **Alexi Murtojärvi**

*Varusmiessoittokunnan kesän tattoorupeaman jälkeen saimme kunnian tavata ja haastatella Puolustusvoimain komentajaa, kenraali **Jarmo Lindbergiä** Pääesikunnassa, Helsingissä. Keskustelimme komentajan kanssa muun muassa sotilasmusiikista, Varusmiessoittokunnasta ja maanpuolustuksesta.*

Tuoreeltaan, vajaata paria viikkoa ennen haastatteluamme ensimmäistä kertaa Hamina Tattoossa kunniavieraana vieraillut kenraali Lindberg oli kaikin puolin vakuuttunut näkemästään.

Hyvin järjestettyä vierailupäivää kehuu kenraali osallistui päivällä järjestettyyn paraatiin ja oli illan kuviomarssishown kunniavieras. Päivän aikana hän ehti myös tutustua Haminan kaupunkiin ja keskustassa järjestettyihin monenlaisiin pihatapahtumiin ja -konsertteihin.

Tattoon tasoa yleisesti Lindberg piti korkeana ja

tasaisena. Hän kertoi osanneensakin odottaa korkeatasoisia esityksiä soittokuntien omista numeroista, mutta yllättyneensä erityisen positiivisesti nähtyään Varusmiessoittokunnan ja Sveitsin armeijan keskus-sotilassoittokunnan rumpuryhmien yhteisesityksen. Lindberg hämmästeli koreografian ja soiton tarkkuutta vähäiseksi jääneestä yhteisestä harjoitteluajasta huolimatta.

Varusmiessoittokunnan kuviomarssiesitystä Lindberg luonnehti kompaktiksi ja tarkaksi. Hän myös mainitsi kivääriryhmän soittokuntamme erikoisuutena.

Lisäksi hän piti hyvin positiivisena asiana eri musiikkityylien ja aikakausien yhdistelyä.

– Erilainen musiikki tavoittaa erilaisia yleisöjä. Ihmisillä on esimerkiksi usein erityinen suhde musiikkiin, jota itse kuuntelivat nuorina, Lindberg toteaa.

Tärkeintä toimintakyky ja valmius

Puolustusvoimain komentajana Lindbergille tärkeintä on Puolustusvoimien toiminta- ja torjuntakyvyn sekä valmiuden turvaaminen.

– Monille muille tällaiset asiat saattavat tuntua abstrakteilta ja etäisiltä, mutta minulle ne ovat hyvin konkreettisia. Miten varmistamme Puolustusvoimien toimintakyvyn ylläpitävät resurssit ja varusmiesten sekä reservin koulutus? kenraali pohtii hankalaa yhtälöä.

Taannoisten uudistusten komentaja kertoo olleen suuri haaste. Toiminnan taso tuli säilyttää korkeana myös supistetuilla resursseilla. Uudistukset kuitenkin tehtiin hänen mukaansa silloisen tilanteen mukaisesti ja perustein. Reagointina tapahtumiin ja tilanteeseen lähialueilla toimintaa on nostettu kohti uudistusta edeltänyttä tasoa.

Nykyistä asevelvollisuusjärjestelmää Lindberg pitää hyvänä. Useiden muiden maiden siirryttyä vuosituhanen alkupuolella rauhallisempina aikoina asevelvollisuusarmeijasta palkka-armeijaan, oli Suomessa-kin aikaisemmin aistittavissa painetta harkita asiaa. Asevelvollisuus nauttii meillä edelleen kansan laajaa ja vahvaa luottamusta.

Naisvarusmiesten määrän kasvusta komentaja on ilahtunut. Tilastot kertovat vahvaa kieltään heidän motivaatiostaan ja kyvyistään. Esimerkiksi johtajakoulutukseen päätyy vapaaehtoista asepalvelusta suorittavista jopa 60 prosenttia.

Maanpuolustustahtoa vahvistamassa

Sotilasmusiikki on osa Puolustusvoimien julkisuuskuvaa ja rajapinta yhteiskuntaan. Sillä on merkittävä ja tärkeä rooli maanpuolustustahdon kohottajana. Se myös vaalii pitkiä perinteitä ja herättää kansalaisissa vahvoja tunteita.

Yleisön kasvattamisen kannalta on tärkeää pitää musiikillinen valikoima laajana, mutta toisaalta pitää muistaa sotilasmusiikin en-

sisijainen tehtävä juuri maanpuolustustahdon ylläpitäjänä. Kaiken musiikin tulisi tuoda siihen lisäarvoa.

Esimerkkinä onnistuneesta tällaisesta toiminnasta Lindberg mainitsee MILjazz-kiertueen, jota komentaja oli pari vuotta sitten kuuntelemassa. Musiikki ja show itsessään olivat hyvää, tapahtuma oli ilmainen, tavoitti suuren yleisön ja voitti sen puolelleen.

Komentajan mukaan puolustusvoimauudistuksessa optimoitiin sotilasmusiikkialan toimintaa. Tehtiin ratkaisu vähentää soittokuntien määrää, mutta toisaalta kasvattaa jäljelle jääneitä. Nyt Puolustusvoimilla on käytettävissä ketterämmin mukautuvat soittokunnat. Suurempiin tilaisuuksiin saadaan vaikuttava orkesteri, jota toisaalta voidaan taas pienempiin tilaisuuksiin jakaa yhtyeisiin. Samalla toisaalta esimerkiksi soittokuntien pääasialliset esiintymisalueet kasvoivat ja siten esiintymismatkat pitenivät, mutta lopputulos oli Lindbergin mukaan näiden seikkojen onnistunut kompromissi.

Lopuksi Lindberg lähetti Varusmiessoittokuntaan ja Jytinän lukijoille tyytyväiset terveiset:

– Kokemukseni Varusmiessoittokunnasta ovat pelkästään hyviä. Uskon muunkin yleisön olevan hämmästyneitä nuorten kyvyistä. Esitykset ovat verrattain lyhyessä ajassa hiottuja, mutta jälki on ammattitasaista. Se on aina hienoa ja aina yllättävää, komentaja kiittelee.

"Sotilassoittajia katsotaan ylöspäin"

Teksti: jääkäri **Tuomas Kangas** | Kuvat: oppilas **Kasper Heikkilä**

*Kiireinen mies, puolustusvaliokunnan puheenjohtaja **Ilkka Kanerva** (kok.) ennätti keväällä pysähtyä hetkeksi ja asettua Jytinän toimituksen tentattavaksi. Kysyimme hänen kuulumisensa ja puhuimme Puolustusvoimista ja sotilasmusiikista.*

Kansanedustaja Ilkka Kanerva on tunnettu lukuisista kansallisista sekä kansainvälisistä poliittisista tehtävistään. Kansanedustajan ja valiokunnan puheenjohtajan tehtävien lisäksi Kanerva on esimerkiksi mukana Naton parlamentaarisen yleiskokouksen Suomen valtuuskunnassa ja toimii ETY-J:in yleiskokouksen puheenjohtajana. Töiden perässä matkustaessaan lentotunteja kertyy Kanervan mukaan paljon ja vapaa-aika on kiireisellä politiikolla vähissä.

Kun kysymme, mitkä asiat hänelle ovat asemassaan kaikkein tärkeimpiä, vastaus tulee välittömästi.

– Valtion elintärkeä perusta on ulko- ja turvallisuuspolitiikka sekä talouspolitiikka. Pääasiassa näiden parissa olenkin uraani tehnyt, Kanerva julistaa.

Kanervan kansanedustajan ura on poikkeuksellisen pitkä. Hän on nykyisen Eduskunnan pitkäaikaisin kansanedustaja. Suomi on hänen neljienkymmenien valtiopäiviensä

aikana muuttunut paljon. Kanerva itse pitää suurimpina muutoksina yleistä kansainvälistymistä ja Euroopan unioniin liittymistä sekä uutta perustuslakia. Suomen ja pohjoismaiden arvostus luotettavina kansainvälisinä toimijoina on samalla kasvanut Kanervan mukaan valtavasti.

– Toisten arvostus on edellytys kansainvälisessä yhteisössä toimimiselle. Oma tyytyväisyys tai arvostus ei siinä juuri auta, Kanerva kertoo.

Puolustusvoimien tilan Kanerva katsoo olevan olosuhteisiin nähden hyvä. Vaikka resursien kanssa on tiukkaa, hyvin toteutettu uudistus piti järjestelmän toimintakykyisenä. Myös vähemmän joustaneita esimerkkejä julkisten säästöjen toteuttamisesta löytyy.

Asevelvollisuutta Kanerva pitää selvästi kustannustehokkaimpana tapana taata maamme uskottava puolustus. Varusmiespalveluksen nykytilaan Kanerva on tyytyväinen ja kiittelee nykypäiväistettyä elämäntilanteen huomioivaa palvelua ja mainitsee niin sanotun *Siilasmaan raportin* (2010) merkittävänä tekijänä palveluksen uudistamisessa. Vapaaehtoisten naisten määrän kasvua Kanerva pitää tervetulleena ja harkitsisi jopa naisille pakollista palvelua jossain muodossa.

– Yhteiskuntamme kriisinsietokyvyn ylläpito

edellyttää myös kansamme toisen puolikkaan tehokkaampaa hyödyntämistä, Kanerva toteaa.

Kanerva korostaa sotilasmusiikin ja Varusmiessoittokunnan roolia maanpuolustustahdon nostattajana ja positiivisen ilmapiirin luojana. Hän pitää sen asemaa yleisesti tunnustettuna ja kunnioitettuna. Se liikuttaa suomalaisia ja on perustavanlaatuinen osa identiteettiämme.

– Kun sotilassoittokunta soittaa, ottaa kuulija henkisen asennon, Kanerva kuvailee.

Yksikkömme päällikön, musiikkimajuri Timo Kotilaisen, Kanerva mainitsee vielä erikseen.

– Kotilainen rakensi kaudellaan Laivaston soittokunnassa Turkuun uskollisen ja laajan yleisön sotilasmusiikille. Aktiivinen yleisö on olemassa edelleen. Hänellä on oma tyyliinsä, ja hän rakentaa hienoja konsertteja, Kanerva mainitsee.

Itsekin pianoa nuorempana soitellut Kanerva vertaa musikaalisuutta ja musiikillista taitoa luku- ja laskutaitoon osana yleissivistystä ja kansalaistaitona. Varusmiessoittokuntaan Kanerva halusi vielä lähettää terveisiä:

– Olkaa ylpeitä työstänne ja sen annista. Se kantaa arjessa eteenpäin ja on rakentava osa suomalaisuutta. Pitäkää myös pitkistä sotilasmusiikin perinteistä kiinni. Teitä katsotaan ylöspäin.

Nainen, joka ei pelkää puhua

Teksti: jääkäri **Tuomas Kangas** | Kuvat: oppilas **Kasper Heikkilä**

*Varusmiessoittokunnan mediatiimillä oli maaliskuun alussa kunnia päästä haastattelemaan maailman ensimmäistä naispuolista puolustusministeriä **Elisabeth Rehniä**. Hyväntuulinen Rehn kertoi soittokuntalaisille kuulumisiaan ja kommentoi sekä ajankohtaisia asioita että pitkää uraansa. Luonnollisesti myös sotilasmusiikki oli suuressa roolissa keskustelussa.*

— Teen aivan liian paljon, ministeri Elisabeth Rehn aloittaa kysyttäessä hänen tämänhetkisistä kuulumisistaan.

Rehn on arvostettu auktoriteetti ja asiantuntija useilla aloilla, erityisesti naisasioissa ja kriisitilanteiden hoidossa. Rehnin kalenteri onkin täynnä ympäri maailmaa järjestettäviä tilaisuuksia, joihin hänet on kutsuttu puhujaksi.

— Esimerkiksi taannoin pidin Ruotsin suurlähetystössä diplomaattikunnalle järjestetyssä pakolaiskriisiä käsittelevässä tilaisuudessa puheenvuoron globaalista näkökulmasta.

Juuri pakolaiskriisi onkin ajankohtaisista aiheista Rehnille tärkeä. Hän näkee siitä selviämisen olevan

asennekysymys ja vertaa tilannetta sotien jälkeiseen aikaan, jolloin paljon nykyistä köyhempi ja väkiluvultaan pienempi Suomi onnistui asuttamaan ja auttamaan saatojatuhansia evakkoja, Suomen omia kansalaisia. Rehn on vierailut useilla pakolaisleireillä ja todella tietää mistä puhuu.

— Emme saa antaa turvattomuuden voittoa — jos meillä vain on hyvää tahtoa, niin onnistumme varmasti.

Rehnillä on takanaan hyvin pitkä ja merkittävä poliittinen ura. Hänet muistetaan usein juuri Hornet-hankinnoista sekä naisten asepalveluksen mahdollistamisesta, mutta hän arvostaa korkealle myös monia muita saavutuksiaan. Rehnille oli tärkeää palauttaa suomalaisten sankareiden kunnia. Hän olikin sotaveteraanien lisäksi

aktiivisesti puolustamassa lottia ja asekatkijöitä, usein oman uransa ja maineensa vaarantaen.

– En ole koskaan pelännyt puhua. Otan tarvittaessa sitten loat niskaani, Rehn toteaa.

Rehn myös kohensi varusmiesten oloja oleellisesti puolustusministerikautensa aikana. Hän taisteli simputamista vastaan ja oli esimerkiksi mukana hankkimassa ovia kasarmien WC-tiloihin. Rehn sai paljon suoriakin yhteydenottoja varusmiehiltä. Omien sanojensa mukaan hänelle oli ehkä helpompaa kertoa asioita, koska hän oli *vain* nainen. Toisinaan hän joutui puuttumaan yksittäistapauksiinkin ja uskoo pelastaneensa varusmiehiä jopa itsemurhalta.

Rehn on ollut paljon mukana myös rauhanturvaamistyössä sekä tuomassa naisia mukaan rauhanturvaamiseen. Monien muiden kunniamainintojen ja arvonimien ohella hänestä tuli vastikään YK:n rauhanturvaajaliiton ensimmäinen naispuolinen kunniajäsen.

Sotilasmusiikki osana maanpuolustusta

Musiikki on Rehnin mukaan ollut hänelle aina tärkeää. Hänellä oli lapsuudenkodissaan piano, jota tykkäsi soittaa ja lisäksi hän lauloi kuorossa. Rehn kertoo saaneen-

sa aikoinaan 40-vuotislahjaksi pianon ja innostuneensa uudelleen soittamaan.

– Edelleenkin aina kun näen pianon, on päästävä vähän pimputtamaan, hän naurahtaa.

Työskennellessään ulkomailla ja etenkin kriisialueilla ovat suomalainen kansallisromanttinen musiikki ja perinteinen marssimusiikki olleet Rehnille helpotus koti-ikävään ja linkki kotimaahan. Ehdottomiin suosikkiartisteihin lukeutuu myös Frank Sinatra, jota hän kuunteleekin hyvin ahkerasti.

Rehn kertoo arvostavansa soittokuntien toimintaa sekä roolia maanpuolustustahdon nostattajina ja pienimpienkin paikkakuntien kulttuurielämän elävöittäjinä. Hän pitää Varusmiessoittokuntaa ja koko sotilasmusiikkialaa merkittävänä osana maanpuolustuksen kokonaisuutta. Rehn oli hyvin tyytyväinen kuullessaan Varusmiessoittokunnassa palvelevan ennätyksellisen suuren määrän naisia.

– Usein soittokuntien konserteissa vieraillessani lasten naissoittajat rivistä ja olen ilokseni huomannut usein laskevani yhä vain suurempia lukuja, Rehn myhäilee.

– Ihailen soittokuntien työtä. Se ei ole mitään Puolustusvoimien oheistoimintaa vaan olennainen osa maanpuolustusta, hän päättää.

– Emme saa antaa turvattomuuden tunteen voittaa – jos meillä vain on hyvää tahtoa, onnistumme varmasti.

Sotilasmusiikki on Elisabeth Rehnille merkityksellinen asia. – Arvostan soittokuntien työtä, hän paljastaa.

Sotilas- musiikin ystävä

Teksti: jääkäri **Tuomas Kangas** & upseerioppilas **Alexi Murtojärvi**

Kuvat: jääkäri **Lauri Jokinen**

*Puolustusvoimien entinen komentaja, amiraali evp. **Juhani Kaskeala** ei ole pitkän sotilasuransa päättymisen jälkeenkään jäänyt toimeettomaksi. Bisnesmaailmaan siirtynyt Kaskeala istuu nykyisin kolmen suuren yrityksen hallituksessa, on olympiakomitean jäsen sekä esimerkiksi Hamina Tattooon kunniapuheenjohtaja. Tärkeimmäksi Kaskeala kuitenkin nostaa vuoden ikäisen tyttärenpoikansa.*

Seuraajiensa arvioinnista Kaskeala mielellään pidättäytyy, mutta kehuu Puolustusvoimien tilaa varsin hyväksi. Hän myös katsoo Itämeren alueen tilanteen epävakauden osaltaan kasvattaneen Puolustusvoimien arvostusta.

Asevelvollisuutta ja varusmiespalvelusta Kaskeala pitää verrattomana puolustusratkaisuna. Kansainvälisestikin vertaillen järjestelmä on kustannustehokkaimpia. Puolustusvoimilla on käytettävissään aivan kaikenlaisen siviilikoulutuksen omaavia erikoisosaajia. Tämä on varsin ainutlaatuista. Lisäksi hän pitää palveluksen kasvattavaakin vaikutusta merkittävänä.

Kun koko ikäluokasta kootaan joukko erilaisia ihmisiä samaan tupaan, kyllä se opettaa yhteiskunnan monimuotoisuutta, Kaskeala toteaa.

Naisvarusmiesten määrän kasvua Kaskeala pitää hyvin positiivisena kehityksenä. Hän kehuu kokemuksiaan naisvarusmiehistä ja heidän palvelusmotivaatiostaan. Kaskeala väläyttää myös tulevaisuuteen malleja, jossa myös naiset olisivat kutsunnanalaisia. Tämän hän uskoisi lisäävän naisten määrää armeijassa.

– Lakihan sanoo, että jokaisen suomalaisen tulee osallistua maanpuolustukseen, Kaskeala muistuttaa.

Soittokunnat luovat ryhtiä

Sotilasmusiikin maanpuolustustahtoa kohottavan vaikutuksen Kaskeala arvostaa korkealle. Se sykehdyttää aina ja ylevöittää juhlati-

laisuudet. Tärkeänä hän myös pitää soittokuntien näyttävyyttä. Kaskeala ilmoittaaakin kannattaneensa sotilasmusiikkialan taannoista uudistusta, jossa soittokuntien määrä puolittui, mutta toisaalta niiden koko ja siten myös näyttävyys kasvoivat. Hyvänä esimerkkinä sotilasmusiikin vaikutuksesta Kaskeala mainitsee kutsunnat.

– Tilaisuuksissa, joiden alussa esiintyy sotilassoittokunta, on kutsunnanalaiden ryhti ja asenne aivan toisenlainen kuin niissä, joista soittokunta puuttuu.

Varusmiessoittokunnan Kaskeala kehuu olevan mahtava käyntikortti, joka edustaa valtion ja Puolustusvoimien lisäksi myös asevelvollisuusjärjestelmäämme. Soittokunta on hyvä esimerkki aiemmin maini-

tusta Puolustusvoimien käytössä olevasta erityisosaamisesta. Hyödyntämällä siviilissä koulututtuneita muusikoita, saadaan lyhyessä ajassa koottua kansainvälisestikin kilpailukykyinen kokoonpano. Varusmiessoittokunnan hyvät otteet ovat hänen mukaansa herätelleet myös ammattisoittokuntia kangistumasta.

– Lakihan sanoo, että jokaisen suomalaisen tulee osallistua maanpuolustukseen.

Hamina Tattooon Kaskeala sanoo nousseen merkittävään ja vakiintuneeseen asemaan niin Suomessa kuin kansainvälisestikin. Hän myös kertoo soittokuntien kansainvälisen edustustoiminnan olevan tärkeää myös Hamina tattooon tason ylläpitämiseksi, sillä vierailut ovat usein vastavuoroisia. Varusmiessoittokunnan Kaskeala hehkuttaa erottuneen nuorekkuudellaan ja näyttävyydellään ja muodostuneen aiemmissa tattooissa yleisön suosikiksi.

Kaskeala pitää erityisen tärkeänä suomalaisen marssimusiikin perinnettä. Hän myös kertoo, että hänen kokemuksensa mukaan yleisö odottaa useinkin juuri perinteisiä marsseja, kun saapuvat katsomaan sotilassoittokuntien konsertteja. Toisaalta hän myöntää viihteellisenkin musiikin roolin uusien yleisöjen houkutellessa.

Lopuksi kaskealalla oli vielä lyhyet terveiset varusmiessoittajille:

– Hyviä reissuja ja keikkoja! Työnne on arvokasta. Hienoa että asevelvollisuu-
temme mahdollistaa tämän. Toivottavasti tekin saatte tästä hyvää soittokokemusta
mukaanne reserviin.

Alokkaista jääkäreitä

Teksti: jääkäri **Tuomas Kangas** | Kuvat: upseerioppilas **Alexi Murtojärvi**

Varusmiessoittokunnan saapumiserä I/16 astui palvelukseen 4. tammikuuta. Kaikki tuntui uudelta ja ihmeelliseltä. Painavasta varustesäkistä kaivettiin päälle ensimmäistä kertaa vihreät vaatteet ja illalla kokeiltiin ensi kertaa taitella päiväpeitosta pinkkaa. Pian rutiinit alkoivat kuitenkin muodostua, asento napsahtaa ja askel pysyä tahdissa. Ensimmäinen viikko kului varusteita noutaessa, terveystarkastuksissa ja muissa palveluksen aloittamisen muodollisuuksissa.

Toisella viikolla alkoi taistelu- ja asekäsitteilytaitojen harjoittelu. Rynnäkkökiväärin kokoamista ja purkamista, lippaanvaihtoa ja tähtäämistä harjoiteltiin. Myös muut aselajit tulivat tutuiksi ja rastikoulutuksissa alokkaat pääsivät kokeilemaan telamiinan naamiointia sekä kranaatin valmistelua. Ensimmäisissä sulkeisharjoituksissa hiottiin palveluksen lomassa jo tutuksi tulleet peruskomennot särmiksi. Viikolla oli myös yhden yön mittainen majoitusharjoitus. Teltojen pystyttäminen ja leirielämän perusrutiinit vaativat oman harjoittelunsa, eivätkä kipakka pakkanen ja runsas lumi keventäneet harjoitusta. Leiriyön jälkeen aamulla alkoi ensimmäinen taisteluharjoitus, ja alokkaat oppivat eri etenemistavoista maastossa niin taisteluiden aikana kuin niiden ulkopuolellakin. Myös ensikosketus peruskoulutuskaudella hyvin tutuksi tulleeseen maastoruokailuun saatiin tässä harjoi-

tuksessa. Viikon lopulla alokkaat lähtivätkin jo ensimmäisille viikonloppuvapailleen.

Kolmatta viikkoa väritti erityisen kylmä sää. Ampumaradalla elohopea vajosi jopa kolmeen kymmeneen pakkasasteeseen. Alokkaat pääsivät heti kokeilemaan varastolta kuitattuja suksiaan hiihtoharjoituksessa. Toinenkin maastoharjoitus sujui hyvin, ja varusmiehet oppivat esimerkiksi tuliasemissa toimimista sekä vartiointitilanteesta että hälytyksen aikana. Loppuviikosta saapumiserän I/15 viimeisetkin varusmiehet kotiutuivat, kun Varusmiessoittokunnan reserviupseerikurssilaiset päästettiin reserviin. Viikonloppuna Varusmiessoittokunnan mediatiimi ja rumpuryhmä jäivät kasarmille harjoittelemaan erikoiskoulutuskauden tehtäviään ja laatimaan aikataulujaan vapaaehtoisessa harjoituksessa olleiden soittokunnan aktiivisten reserviläisten avustuksella.

Neljäs viikko oli alokkaille peruskoulutuskauden suurimpia koettelemuksia, sillä se vietettiin kokonaisuudessaan Hätilän metsissä. Alkuviikolla harjoiteltiin taistelua valoisassa ja pimeässä.

Ensin hyökättiin ja puolustettiin päivällä, ja yöllä vihollinen hyökkäsi muutamia kertoja ja alokkaat pääsivät testaamaan hälytysvalmiuttaan. Poteroita kaivettiin kenttälapiolla routaiseen maahan ja vaunupelkoa poistettiin telojen väliin kierähtämällä vaunun ajaessa ylitse. Sitten edessä olikin

hiihtomarssi Hätilänvuorelle, jolle Varusmiessoittokunta leiriytyi taisteluharjoituksen jälkimmäistä vaihetta – kovapanosammuntoja – varten.

Rata-ammuntojen lisäksi järjestetyissä puolustus- ja hyökkäysammuntaharjoituksissa alokkaat sovelsivat aiemmin opittuja etenemis- ja tähyystaitojaan samalla ampuen eteen nouseviin maalitauluihin.

Varusmiehet pääsivät myös heittämään kovan käsikranaatin sekä valmistelevaan ja heittämään räjähdepanoksen.

Oman mausteensa harjoitukseen toi taas sää. Nollan ympärillä pyörinyt lämpötila ja varsin runsaat sateet saivat leirialueen vuoroin tulvimaan, vuoroin jäätymään. Varusteetkin olivat usein märkiä ja tetsatessa kura lensi. Kuitenkin oikealla asenteella ja hyvällä yhteishengellä kaikki selvisivät viikosta ja palasivat maanantaina kasarmille väsyneinä mutta onnellisina.

"Neljäs viikko oli alokkaille peruskoulutuskauden suurimpia koettelemuksia."

Viides viikko sijoittui kahden pääharjoituksen väliin ja oli siten tempoltaan hieman matalampi. Soittokunta aloitti ajoissa valaan tähtäävät sulkeisharjoitukset ja kävi ampumaradalla viimeistelemässä taitojaan edessä olevaan ampumataitotestiin. Samalla varusmiehet palautuivat pitkästä kahdeksan päivän harjoituksesta ja valmistautuivat seuraavaan peruskoulutuskauden päätavoitteeseen, taistelijantutkintoharjoitukseen.

Kuudennen viikon loppupuolella alkoi kaikki peruskoulutuskaudella opitut taidot mittaava taistelijantutkintoharjoitus. Varsinaisen tutkintoradan lisäksi harjoitukseen sisältyi esimerkiksi suunnistusta, asekäsitteilykokeita ja ampumataitotesti. Sääolosuhteet olivat etenkin harjoituksen alkupuolella taas loskaisen märät, mutta juuri sopivasti ennen tutkintoratapäiviä satoi maahan pehmeä pakkaslumi. Rataan kuului puolustus- ja hyökkäysammuntaa, joissa vihollisena toimi Varusmiessoittokunnan reserviläisten sekä Päijät-Hämeen

maakuntakomppanian ja alokkaiden muodostamia ryhmiä. Lisäksi testissä olivat esimerkiksi alokkaiden ensiapu-, panssarintorjunta- ja suojelutaidot.

Tutkintorata kokonaisuudessaan oli suorittajilleen hyvin mieleenpainuva ja autenttinen sotasimulaatio. Raskaan puoliviikkoisen jälkeen oli jäljellä enää vajaan 15 kilometrin jalkamarssi talvisessa metsässä. Patikan jälkeen alokkaat hyppäsivät bussien kyytiin takaisin kohti Parolannummea.

Taistelija-tutkinnossa kiitettäviä suorituksia syntyi huomattava määrä – reilusti yli puolet koko soittokunnasta. Kiitettävistä kokonaissuorituksista myönnettiin kuntoisuuslomaa ja lisäksi ampumataitotestissä parhaiten ansioituneet palkittiin kuntoi-

suuslomilla sekä kultaisilla ampumamerkeillä. Soittokunnan ensimmäinen joukkue palkittiin koko Parolan huoltopataljoonan parhaana joukkueena ja vielä yksillä kuntoisuuslomilla.

Peruskoulutuskauden seitsemännellä viikolla soittokunta viimeisteli askelmerkkinsä sotilasvalaa ja juhlallista vakuutusta varten. Mediatiimi kuvasi viikolla koko soittokunnan kaikki ryhmä- ja yksittäiskuvat. Lopulta perjantaina kaikki oli valmista, ja Puolustusvoimien varusmiessoittokunnan saapumiserä I/16 nimitettiin Panssariprikaatin valatilaisuudessa jääkäreiksi, ja sen kunniaksi pääsimme pidennetyille vapaille.

Soittokausi oli viimein valmis alkamaan.

Baretin tähden

Huhtikuun lopussa Varusmiessoittokuntalaisten oli aika lunastaa oikeus käyttää sotilasmusiikkialan tunnuksia – sinistä baretia sekä sotilasmusiikkialan koulutushaaramerkkiä. Edessä oli barettikoe, jossa testattiin kuviomarssin perusteita sekä käveltiin pitkä barettimarssi, joka oli varusmiehille sekä fyysinen että henkinen haaste.

Marssikokeissa menestys oli mainiota, ja kuviomarssin peruselementit olivat selvästi kaikilla hallussa. Arvioitsijoiden syynissä olivat esimerkiksi oikeaoppiset liikkeet, lähdöt, pysähtymiset ja käännökset.

MarSSIPäivään osui keinoin mahdollinen keli. Vaikka kalenteri jo vappua lähentelikin, satoi aamulla taivaan täydeltä räntää. Ilma oli hyvin kolea ja ankean harmaa. Ryhmät lähtivät matkaan sadevarustuksessa ja varautuneena ikäviin olosuhteisiin. Kaikesta huolimatta mieliala oli päättäväinen ja motivaatio korkealla.

Marssin ajanakin soittokuntalaiset saivat tutus-

tua veden olomuotojen koko kirjoon. Marssittavaa matkaa riitti 27 kilometrin verran. Vaikka itse kullakin jossain vaiheessa matkaa alkoi jalka painaa, suorittivat kaikki marssin loppuun asti. Viimeinen vajaa kilometri taivallettiin vielä pikamarssina, joten yksikköön perille saapui hyvin uupunut joukko.

Seuraavana aamuna yksikön edessä seisoivat entistäkin ryhdikkäämpi joukko tuoreita varusmiessoittajia ylpeinä kantaen koulutushaaramerkkinsä.

Teksti: jääkäri **Tuomas Kangas**
Kuvat: viestimies **Mikael Törni**

Soitto-oppilaat loivat olympiatunnelmaa

Teksti: **Alec Neihum** / Ruotuväki | Kuvat: **soitto-oppilaskurssin kotiarkistot**

Vuonna 1952 Suomi eli olympiahuumassa. Paavo Nurmi sytytti olympiatulen, Emil Zatopek rikkoi ennätyksiä ja purukumi rantautui Suomeen. Sävelet kisatunnelmalle olympiastadionilla ja muissa tilaisuuksissa antoi 240 henkilön vahvuinen olympiasoittokunta.

Olympiasoittokunta koottiin yhteensä seitsemästä Puolustusvoimien eri soittokunnasta sekä Soitto-oppilaskoulusta. Olympiahymnin ja -fanfaarin lisäksi ohjelmistoon kuului kisojen aikana paljon erilaista marssimusiikkia. Kunkin kilpailun päätteeksi soitettiin voittajamaan kansallislaulu. Tuolloin 15-vuotias oboeta soittanut soitto-oppilas **Raimo Manninen** pääsi todistamaan myös suomalaismenestystä.

– Sylvi Saimon palkitsemistilaisuudessa soutustadionilla soitettu *Maamme*-laulu on jäänyt erityisesti mieleen. Olympialaisten aikaan oltiin aamusta iltaan menossa, vain välillä käytiin stadionin takana kentäruokalassa syömässä, Manninen kertoo.

Helsingin olympialaiset 1952 olivat monelle nuorelle soittajalulle ainutkertainen mahdollisuus nähdä maailman urheiluhiippuja. Käyrätorvea soitto-oppilaana soittanut **Tarmo Moilanen** pääsi näkemään tšekkoslovakialaisen idolinsa.

– Olin tuolloin hulluna urheiluun. Oli upeaa nähdä maailman valiot, esimerkiksi Emil Zatopek taistelemassa, Moilanen kehuu.

Coca-Colaa ja unkarilaisia

Ennen olympialaisia soitto-oppilaat majoittuivat Vierumäen urheiluopistolla, jossa urheilusta kiinnostuneet nuorukaiset tekivät tuttavuutta esimerkiksi japanilaisiin kestävyysjuoksijoihin. **Juhani Tapanisen** mukaan itse urheilutapahtumissa soitto-oppilaat kannustivat kovasti suomalaisten ohella unkarilaisia.

– Olimme tavallamme todella isänmaallisia, ja kannustimme huutaen suomalaisia. Huusimme myös unkarilaisille. Mieleen on jäänyt etenkin Neuvostoliitto–Unkari-jalkapallo-ottelu: saimme aikaan niin kovan metelin, että meitä varoitettiin, ettei soittokunta saa puuttua otteluihin.

Olympialaisten aikana myyntiin Suomeen saapui myös uusia tuotteita, joista Tarmo Moilanen muistaa etenkin Coca-Colan.

– Stadioneilla myytiin Coca-Colaa ja jäätelöä. Me soitto-op-

*Soitto-oppilaat olivat nuoria, alle varusmiesikäisiä poikia, joita koulutettiin puolustusvoimien soittokuntien tarpeisiin. Oppilaiden edessä seisoo ylikersantti **Antti Kekki**, soitto-oppilaskoulun vääpeli.*

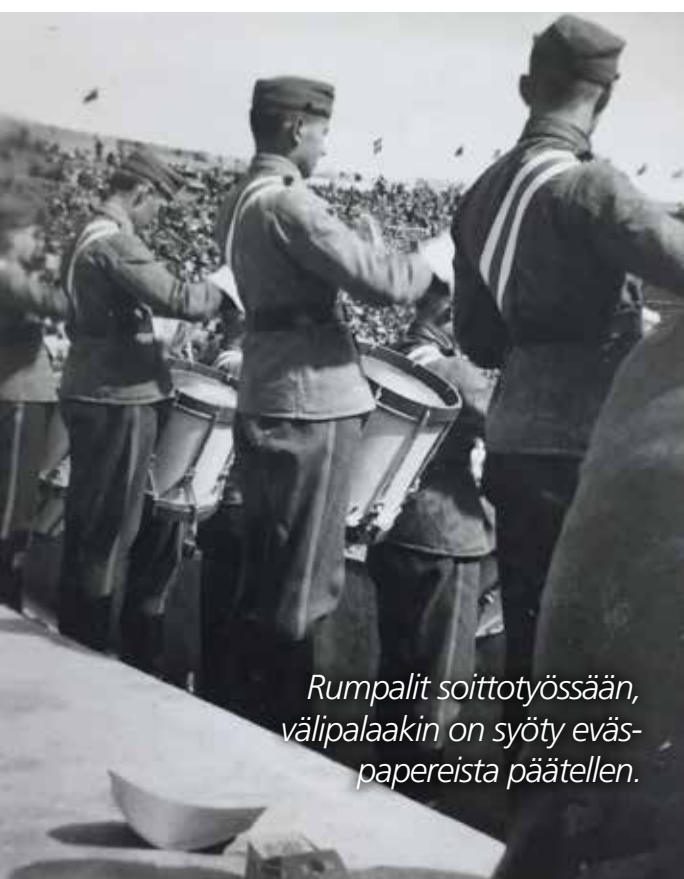

Kolmattasataa muusikkoa käsittävä olympiasoittokunta soitti seremoniat ja välimusiikiksi viihdettä, etupäässä kuitenkin marsseja.

pilaat emme kuitenkaan saaneet päivärahaa, joten olimme kuivin suin ja katsoimme, kun toiset joivat Coca-Colaa. Vieläkin harmittaa, Moilanen naureskelee lähes 65 vuoden jälkeen.

Olympialaisissa soittaneista soitto-oppilaista moni on tehnyt pitkän uran Puolustusvoimien soittokunnissa sekä eri kaupunginorkestereissa. Tapaninen muistelee olympialaisia upeana tapahtumana.

– Valtavan hieno kokemus. Parhaan opin, jota olen elämässäni saanut, sain Puolustusvoimien soittokunnasta.

Rumpalit soittotyössään, välipalaakin on syöty eväspapereista päätellen.

Kurssilaiset seuraavat kisoja. Huomoi raitahousut sekä takana istuvien soittajien kisa-lippa, joka on laitettu suikan päälle.

Finlandia oli merkittävä koitos

Konserttisoittokunnan suurin haaste erikoiskoulutuskaudella oli huhtikuinen Finlandia-kiertue. Kiertueella konserttisoittokunta esitti klassista puhallinorkesterimusiikkia kirkoissa aina Turusta Mikkeliin. Ohjelmistossa oli niin hartaita säveliä, taiturillisia soolokappaleita kuin juhlevia sinfonisia teoksiakin. Soittajille kiertue oli tervetullut haaste; muutamien kappaleiden harjoittelu aloitettiin vasta pari viikkoa ennen ensimmäistä konserttia, joten stemmat oli omaksuttava nopeasti. Suuri haaste oli myös monipuolinen ohjelmistomme, jossa täytyi sisäistää nopeasti tunnelmaltaan todella erilaisia kappaleita. Välillä soivat hartaat sävelet, sitten taas mentiin sodan armottoman ajan tunnelmiin. Ahkera harjoittelu kuitenkin palkittiin onnistuneella kiertueella; kirkkosalit olivat ääriään myöten täynnä yleisöä, joka nousi liikkuttuneena seisomaan ja runsaat aplodit kaikuivat toinen toistaan upeammissa kirkoissa.

Konserttien avusteos oli **Väinö Haapalaisen** *Lemminkäinen*-alkusoitto. Se on kansallisromanttinen sinfoninen runoelma, joka kertoo musiikin keinoin Kalevalan sankarin, Lemminkäisen, seikkailuista. Viehättävä teos kuuluu perinteiseen suomalaiseen puhallinorkesterirepertuaariin, mutta kuitenkin melko harva soittajista tunsi sen entuudestaan. Säveltäjä Väinö Haapalainen on harmillisesti jäänyt aikalaistensa, kuten **Jean Sibeliuksen**, **Toivo Kuulan** ja **Erkki Melartinin** varjoon.

Suurin ja vaativin teos tämän vuoden Finlandia-kiertueella oli amerikkalaisen **David Gillinghamin** *When Speaks the Signal-Trumpet Tone*, kolmiosainen sävellys soolotruumetille ja puhallinorkesterille, joka esitettiin nyt ensi kertaa Suomessa. Ensimmäisissä harjoituksissa se vaikutti hankalalta ja hieman liian monimutkaiselta, mutta viimeistään kiertueen lopussa monet soittajista olivat menettäneet sille sydämensä. Teos tekee kunniaa toiseen maailmansotaan osallistuneille sotilaille.

Sen ensimmäinen osa kuvaa taistelua: tunnelma on toisinaan yksinäinen, toisinaan pelottava ja hurja. Siinä sodan kauhuja kuvataan väkivaltaisain rytmein. Toisessa osassa ollaan sankarihautajaisten tunnelmissa: melodiat ovat valittavia, mutta lohdullisia, ja musiikki henkii tyyntä rauhaa. Viimeinen osa on sangen patrioottinen ja miltei riehakas kuvatessaan voittoa ja kunniaa. Teoksen solistina toimi taitava ylikersantti **Seppo Pohjoisaho**, joka C-vireisen trummetin lisäksi soitti flyygelitorvea lyirisessä toisessa osassa ja pikkolotruumettia räiskähtelevässä kolmannessa osassa. Hän ja kapellimestarina toiminut lahjakas oppilas **Risto Sojakka** saivat kappaleen heräämään eloon.

Mahtipontisen puhallinorkesteripauhun jälkeen oli aika rauhoittua ja hiljentyä **Taneli Kuusiston**, Jean Sibeliuksen ja **Oskar Merikannon** yksinlaulujen ääreen. Meillä oli kunnia säestää nuorta baritonia **Aarne Pelkosta**, joka tulkitsee kauniisti nämä koskettavat, hengelliset ja isänmaalliset kappaleet. Kuusiston virsi *Sun risti juurehen* soi varsinkin Turun Mikaelin kirkossa kuin uruilla soitettuna, Sibeliuksen *Norden* taas sai kylmät väreet kulkemaan selkäpiitä pitkin. Laulun hieno teksti kertoo joutsenista, jotka ovat muuttaneet etelään Pohjolan talvea pakoon, mutta kaipaavat takaisin.

Toinen virtuoosinen sooloteos Finlandia-kiertueella oli **Camille Saint-Saënsin** *Introduction et rondo capriccioso* viululle ja orkesterille. Solistimme korpraali **Mikael Stoor** loihti viulustaan sekä hurmaavan siroja että intohimoisia kaihoisia sävelkulkuja orkesterin säestäessä vuoroin herkästi, vuoroin myrskyisesti. Haasteeksi osoittautui se, miten saada puhaltimet soimaan yhtä elegantisti kuin sinfoniaorkesteri, jolla on laaja jousisto.

Kiertueemme nimikappale, Sibeliuksen *Finlandia*, päätti jokaisen konsertin. Teos kertoo Suomen tarinan ahdingosta itsenäisyystaistelun kautta kansakunnan aamunkoittoon. Finlandia alkaa synkällä ja uhkaavalla vaskiteemalla, jonka jälkeen puupuhaltimet pääsevät ääneen. Niiden valittavassa soinnissa piilee suomalaisten tukahdutettu toive vapaudesta. Sitten synkeys väistyy riemun tieltä: sävellaji vaihtuu mollista duuriin, käyrätorvet soittavat loisteliasta teemaa ja trumpetit fanfaareja, musiikissa kuuluu itsenäisyystaistelun juhmallinen ilo. Pitkän diminuendon jälkeen alkaa hymniosuus, jonka soittokunta lauloi. Hymnissä kerrotaan, kuinka Suomelle koittaa aamu yön pimeyden jälkeen. Sibelius itse ei halunnut hymniä laulettavan, mutta jos hän olisi saanut kuulla, miten kauniisti Varusmiessoittokunta sen esitti, olisi hän taatusti tullut toisiin aatoksiin. Kaikki esitykset sujuivat hienosti, ja jokaisen konsertin jälkeen yhteistä ylpeyden tunnetta oli ilmassa. Konserttimatkat kaupungeista toiseen linja-autolla kuluivat rattoisasti, koska yhteisiä puheenaiheita riitti loputtomiin musiikin tienoilta. Nauru raikasi autossamme runsaasti, ja kiertueen mittaan yhteishenkemme vain tiivistyi entisestään. Joka aamu valmistauduimme yhdessä iltaa varten, ja kannustimme toinen toistamme. Kiertue oli kokonaisuudessaan upea kokemus, ja oli mahtavaa saada jakaa se juuri näiden ihmisten kanssa.

– oppilaat **Elina Ikonen** ja **Sirja Kylmälä**

Kamarimusiikkia Hämeen sydämessä

Kynttiläkonserttikiertue oli Puolustusvoimien varusmiessoittokunnan jousien oma kiertue, johon otettiin mukaan soitamaan vierailevia solisteja eri kokoonpanoista. Kynttiläkonsertit järjestettiin kahdessa erässä, Heinolassa, Hollolassa ja Tampereella maaliskuussa sekä myöhemmin Nastolassa, Hämeenlinnassa, Hattulassa, Forssassa sekä Tampereella toukokuussa.

Konsertit pidettiin siis maksimissaan parin tunnin automatkan päästä yksikössä, sillä ne alkoivat kello 18, ja logistisista syistä halusimme yksikköön nukkumaan.

Kynttiläkonsertit olivat täysin akustisia, lukuunottamatta kapellimestarimme ylikuutnantti **Tommi Suutarisen** juontoa, sekä niitä paria kertaa kun viestimies **Eveliina Pakkala** toimi laulusolistina. Jousiorkesterimme koostui kahdestatoista viulusta, kolmesta alttoviulusta, neljästä sellosta sekä yhdestä kontrabassotaiteilijasta.

Vakiosolistinamme jokaisessa konsertissa esiintyi vuoden 2015 kultaisen harmonikan voittaja jääkäri **Sami Salonen**. Mukana konserteissa oli yleensä myös pari lyömäsoittajaa, pianisti ja myöhemmissä konserteissa kaksi käyrätorvea, fagotti sekä huilu.

Kynttiläkonsertit lähtivät halustamme tarjota kuulijoille laadukasta jousimusiikkia ja perinteisiä marsseja, sekä tarpeesta tuoda esiin soittokuntamme lahjakkaita solisteja. Kuuntelijakuntamme näissä konserteissa oli odotetusti pienempi desibelistä musiikkia arvostavaa van-

hempaa väkeä, jotka tunnetusti aina haluavat kuulla muutaman marssin. Ne me heille annoimme. Lisäksi soitimme vanhempaa ja uudemmpaa klassista musiikkia, elokuvamusiikkia sekä **Piazzollan** tangoja.

Musiikkia kuultiin hyvin monipuolisesti, emme kuitenkaan sortuneet populaarimusiikin puolelle (sen jouset tekivät viihdeorkesterin kanssa yhteisellä Hyvää ja kaunista -kiertueella). Konserttiemme vastaanotto oli hyvä ja kirkot olivat keskimäärin muutamaa penkkiriviä lukuunottamatta täynnä.

Solistikappaleiden ohella konserteissa esiintyi joustien äänenjohtajista koottu kvartetti. Kirkkokonsertit ovat jousikvartetille musiikillisesti ehkä paras paikka esiintyä ja kvartetin soitto olikin sen mukaista.

Musiikillisesti soittajille, ja myös kuulijoille, antoisin kappale oli ehdottomasti **Griegin** säveltämä neliosainen *Holberg*-sarja. Se ei ollut monen muun kappaleen tapaan jousille sovitettua soitettavaa vaan lähtökohtaisesti jousille sävelletty kappale. Eron huomasi kappaleen tekstuurissa, sävelkielessä sekä painoarvossa. Tämä innoitti jousiorkesterissa kaipuun konsertille, joka toteutettaisiin täysin jousiorkesterin voimin. Ja tämä toive toteutui syyskuussa juuri ennen yhdeksänkuukaudenmiehien kotiutumista järjestettävien *Finale Elegante* – konserttien ansiosta!

– jääkäri **Vertti Aittola**

Läpileikkaus kotimaiseen musiikkiin

Keskiviikkoamu ja Varusmiessoittokunta heräsi jälleen uuteen palveluspäivään. Aamu oli meille 101. eikä juurikaan edeltäjistään eroava. Aikainen aamupala oli kuitenkin viesti jostain erikoisemmasta. Peruskoulutuskaudella näitä virkistäviä etuaamupaloja oli opittu kestämään ihan syyttäkin, mutta soittokaudella aikaista herätystä seurasi usein keikkapäivä, ja niin oli tälläkin kertaa. Hyvää ja kaunista -kiertue oli lähtökuopissaan. Varusmiessoittokunnan viihdebändi ja jousiorkesteri olivat aikaisemmin keväällä sulautuneet yhdeksi viihdemusiikkikokoonpanoksi, jonka tulisi nyt laajalla ohjelmistollaan vallata Iisalmi, Jyväskylä sekä Varkaus.

Ohjelmasta löytyi kattava läpileikkaus suomalaisen pop-, rock-, ja iskelmämusiikin klassikoita, seuranaan muutama arkistokaapin takaa löytynyt aarre. Kolmiriviin, sisään bussiin, luku takaa ja renkaat liikkeelle. Ensimmäisenä edessä Iisalmen kulttuurikeskus. Karavaanimme kuului bussin lisäksi tekniikan pakettiauto ja henkilöpakettiauto. Löysin itseni bussista vaaka-asennosta hyvin nopeasti.

Mainio bussikuskimme Pave (ei Maijanen) ajoi nukkuvan bussin Iisalmeen ja roudaus saatiin alkamaan. Kasarmilla olimme edeltävänä iltana jo yhden kerran äänentoiston ja valotekniikan kasanneet, joten jokaisella oli oma tehtävänsä ja sali oli pian valmis. Soundcheckin ja pienen treenisession jälkeen yleisö päästettiin monilukuisena sisään ja kiertue laskettiin käyntiin. Iisalmesta ajoimme seuraavaksi yöksi Rissalan lennoston Kuopion kupeeseen.

Torstaipäivä oli keikaton ja siksi mainio lepopäivä koko porukalle. Aivojen tyhjentämiseksi pääsimme myös ulkoilemaan ja muistelemaan P-kauden sotaharjoituksia taistelijan kuntoradalla. Nukuimme vielä toisen yön siellä, ja aamulla matka jatkui.

Lähdimme kohti Jyväskylää heti aamulla ja lounasaikaan saavuimme Tikkakoskelle, Ilmasotakouluun. Asetuimme taloksi ja jatkoimme matkaa suuntana Aalto-sali ja tuttu roudausoperaatio. Kiertuetta varten räätälöity viihdeorkesteri ei ollut yksikön kompaktein tai pienin kombo, mutta alkuvuoden teltailun kouluttamina 30-henkinen yhtye mahtui lavalle ja ja tilaa jäi jopa joraamiseen. Kuten Iisalmessa,

Jyväskylässäkin tunnelma salissa oli lämmin ja energinen. Lavallakin uskallettiin yhä enemmän heittäytyä iskelmän maailmaan ja encoresoitettuumme nautimme pitkät suosionosoitukset. Lava laitettiin jälleen pakettiin ja suunnattiin kohti lähilennostoa.

Yön Tikkakoskella vietimme omillamme. Viestiteknikkakomppania oli ystävällisesti antanut tupansa meidän käyttöömme, ja yön aikana vuorotellen vartioimme toistemme unta.

Aamulla petivaatteet laitettiin reppuun ja lainatuvat kuntoon. Bussi käänsi renkaansa kohti Varkautta. Kiertueen kolmannessa ja viimeisessä konsertissa oli jo toivottua tehokkuutta. Roudaus sujui ja sali oli ajallaan kunnossa. Parista sairastapauksesta huolimatta tunnelma oli korkealla ja meininki kuului alakerran lämpiöön asti. Vielä kerran lava purettiin ja autot täytettiin tekniikalla. Oli aika lähteä kotiin. Tai siis kasarmille. Yöllä kahden jälkeen kaarroimme yksikön etupihalle, tyhjensimme bussin ja pakettiautot. Yleisesti olo oli todella uupunut, mutta hyvin tyytyväinen. Takana oli produktio, jollaista ei Varusmiessoittokunnassa oltu koskaan aikaisemmin tehty. Iso kattaus suomalaisia hittejä 70-luvulta nykypäivään ja lähes jokaisesta kappaleesta tämän saapumiserän varusmiehen tekemä jousisovitus.

Sunnuntaina uni maistui ihan jokaiselle. Mielessä päällimmäisenä upeat keikat, kuuma paraatipuku ja se, että tyyny on soittajan paras ystävä kiertuebussissa. Palasin Hyvää ja Kaunista -kiertueen tunnelmiin uudestaan palveluksen loppusuoralla, Ysäri -megakiertueella. Kolmen auton karavaani tuntui keväällä isolta ja roudaus rankalta, mutta nyt varmasti monelle on kirkastunut se, miten aikaisemmat kiertueet ovat meitä ysäriä varten valmistaneet. Jokainen on varmasti saanut soittokauden aikana osansa valo- ja äänikoulutuksesta, jota ilman megakiertue neljällä rekallisella tekniikalla ja kolmella bussilla varusmiehiä ei onnistuisi.

– Korpraali **Leevi Haapanen**

Serenadi keväälle

Teksti: oppilas **Joel Hulkkonen** | Kuvat: **Mikael Törni**

Toukokuun *Serenadi keväälle* oli saapumiserämme kolmas konserttikiertue. Konserttisoittokunnalle tämä oli järjestyksessään toinen kiertue huhtikuun *Finlandia*-kiertueen jälkeen. Tällä kertaa ohjelmistossa ei ollut vakava-henkistä klassista musiikkia vaan kevään raikkauteen sopivaa kevyttä musiikkia lattareista elokuvasävelmiin. Konsertteja kiertueella oli kaksi, ja ne kuultiin Hyvinkäällä Hyvinkää-salissa ja Lahden konservatorion Felix Krohn -salissa.

Konserttien koittaessa olimme olleet palveluksessa jo vajaat viisi kuukautta, joista varsinaista toimintaamme, eli soittamista, olimme harjoitelleet maaliskuun alusta lähtien. Konserttisoittokunnan tiukat harjoitusrupeamat edellisiä konsertteja varten olivat hioneet yhteissoittomme hyvälle tasolle. Varusmiehet olivat nyt jo hyvin oppineet tuntemaan sektiotovereidensa soittotavan, mikä osaltaan helpotti kappaleiden omaksumista sekä yhteisen intonaation löytämistä. Harjoitusaikaa meillä oli reilu kaksi viikkoa, mutta päivittäisen harjoitusaikataulun puitteissa se oli kuitenkin riittävästi, vaikka välillä aika tuntuikin loppuvan kesken.

Konserttisoittokunnan lisäksi kiertueella oli mukana Varusmiessoittokunnan viihdeorkesteri. Bändin soittajat olivat tärkeässä roolissa. He toimivat komppiryhmänä sekä heiltä oli mukana myös taustalauluryhmä. Ilman viihdebändiä kiertue ei olisi ollut läheskään yhtä hieno, kuin mitä se lopulta oli. Erityisesti laulusäestyksellisissä kappaleissa viihdebändin rooli korostui

merkittävästi.

Kiertueen ohjelmistossa oli orkesteriteosten lisäksi paljon solistinumeroita. Hyväksi onneksemme olimme saaneet solistiksi varusmiessoittokunnassa vuonna 2013 palvelleen reservin vänrikin ja tangokuningattaren **Maria Tyysterin**. Marian laulamien kappaleiden joukkoon lukeutui muun muassa Andrew Lloyd Webberin kuolematon klassikko *Memory* musikaalista *Cats*, sekä Adelen tunnetuksi tekemä *Skyfall*-elokuvan tunnuslaulu. Marian lisäksi konsertissa lauloi soittokunnassa palveleva jääkäri **Viljami Holopainen**, joka tulkitsti upeasti yhden 1990-luvun tunnetuimmista lauluista *Kiss From A Rose*.

Laulajien lisäksi kiertueella kuultiin taitavia instrumenttisolisteja. Soittokunnan konserttimestari, ylikersantti **Seppo Pohjoisaho** soitti virtuoottisella otteella Carlos Gardelin tunnetun tangon *Por una Cabeza*, korpraali **Mikael Stoor** soitti riipaisevan kauniin tunnusmusiikin elokuvasta *Schindlerin lista* sekä jääkäri **Kalle Outila** viihdebändistä soitti kitarasoolot Duke Ellingtonin tunnettuun kappaleeseen *Caravan*.

Kiertue oli kokonaisuudessaan erittäin onnistunut. Soittomme oli laadukasta ja yhtä mieltä oli myös paikalle saapunut suuri yleisö, runsaine suosionosoituksineen. Kiertueemme päätähti Maria Tyyster teki erinomaisen työn upeine laulutulkintoineen, hänelle isot kiitokset siitä. Myös muut solistit ansaitsevat kiitokset upeista esityksistään!

Satamat soivat – ensimmäistä kertaa kiertueella

Teksti: oppilas **Aukusti Koivisto** | Kuvat: **Puolustusvoimat**

Viihdeorkesterin kevät ja alkukesä piti sisälleen paljon tekemistä: Hyvää ja kaunista -konserttikiertue, Serenadi keväälle -konsertit ja iso kasa muita esiintymisiä. Ohjelmistoa kertyi paljon ja lukuisten luokassa kulutettujen tuntien jälkeen bändi oli hyvässä vireessä Viihdeorkesterin suurinta ja pisintä kiertuetta varten. Edellisinä vuosina perinteeksi muodostunut Satama soi -yhteislauluilta Lahden satamassa oli laajennettu kuuden keikan kiertueeksi.

Valmistautuminen kiertuetta varten alkoi viikko ennen ensimmäistä keikkaa - vartioparaatin ja kuviomarssin harjoittelemisen rinnalla treenasimme kaikissa mahdollisissa väleissä ohjelmistoa kun-

toon. Lauluviikkosta löytyi harjoittelun tuloksena suomalaisen iskelmän klassikoita ja ikivihreitä aina 1950-luvulta nykypäivään. Vaikka tiukka aikataulu aiheuttikin stressiä, ensimmäiselle keikalle Tampereen Laikun lavalle lähdettiin intoa puhkuena ja ilmassa oli myös pientä jännitystä. Tamperelaiset löysivät Tammerkosken rannalle, vaikka keli oli saateinen ja kylmä tuuli puhalsi.

Keikan aikana ei kuitenkaan satanut, vaikka kohmeisia sormia sai puhallella lämpimiksi. Jääkäri **Risto Sojakan** jutustelu piti yleisön lämpimänä ja lauluilta sai paljon kiitosta. Pikaisen purkamisen jälkeen bändi siirtyi takaisin Parolannummelle valmistautumaan pidempään matkaan.

Orkesterin ajatukset liikkuiivat vahvasti tulevassa kiertueessa, vaikka maanantai meni harjoitellessa kuviomarssia. Tiistaina viimehetken valmistelujen jälkeen karavaani lähti ajamaan kohti Mikkeliä. Tiistain keikka oli kauniissa Mikkeli puistossa erilaisten puutarhakokoelmien ympäröimänä. Roudatessa sää oli epävakainen, mutta ensimmäisen kappaleen aikana taivas kirkastui ja hyvästä kelistä saatiin nauttia koko keikan ajan. Yleisöä oli saapunut runsaasti paikalle – välillä lättökojulla oli jopa ruuhkaa. Tällä kertaa keikalle ehti myös Viihdeorkesterin luotettava kitaristi ja avosointuekspertti jääkäri **Kalle Outila**, joka totesikin syödessään keikan jälkeen saatuja lättöjä tämän olevan mukavaa hommaa.

Onnistuneen keikan jälkeen innostunut orkesteri matkasi Lappeenrantaan yöpymään Rakuunaeskadroonassa. Keskiviikkoamuna orkesteri söi ja lepäsi valmistautuen illan keikkaan Lappeenrannan torilla. Odotukset olivat edellisen päivän jäljiltä korkealla ja pieni roudaussade ei haitannut meenoa. Kun muut olivat ennen keikkaa nauttimassa viimeisiä eväitä, allekirjoittanut oli haitaritaiteilija jääkäri **Aleksi Laukkosen** kanssa säestämässä jääkäri Sojakkaa Lappeenrannan keskustassa pienellä mainontakierroksella - Laukkosen sormet eivät näpelöineet tällä kertaa kuitenkaan kiertueella monta lempinimeä saanutta digihaitaria, vaan ajossa oli perinteisempi peli. Haitarin sulosävelet ja mediitiimin hyvä mainonta saivatkin aurinkoiseen satamaan paljon ihmisiä ja laulu raikasi.

Yleisön kiitoksien jälkeen tyytyväinen orkesteri keräsi kamansa ja suuntasi takaisin Rakuunamäelle, josta osa vielä lähti tutustumaan Lappeenrantaan iltavapaiden merkeissä. Torstai sisälsi jotain aivan muuta – pakettiautomme siirtyivät Lappeenrannasta Vekarajärven varuskuntaan, jossa soitimme pienemmällä kokoonpanolla sotaveteraaneja vilisseessä rosvopaistitapahtumassa. Jääkäri **Lintulan** tarjoilema tasaisen varma valssikomppi upposi kohdeyleisöön loistavasti ja muutamat viihdeorkesterin soittamat marssikappaleet saivat kiitosta järjestäjiltä. Tapahtuma loppui jo iltapäivällä, joten lähdimme ajamaan kohti Siilinjärveä ja Karjalan lennostoa. Yöpymispaikka lennostossa oli tuttu Hyvää ja kunnista -kiertueelta, ja kerkesimme jopa saunomaan.

Perjantain keikka oli muista kiertueen keikoista poiketen täysin sisätiloissa – Kuopion Kallamarina sataman tuntumassa oli kuitenkin hyvä paikka järjestää yhteislaulutilaisuus. Mainostuskierroksella Kuopion torilla huomasimme, että Pertti Kurikan nimipäivät oli ilmaiskeikalla samaanaikaan meidän kanssamme ja jännitys illan yleisömäärästä käynnistyi.

Keikan alkaessa Kallamarina oli kuitenkin turvoksisissa ja väki lauloi hyvin mukana. Orkesteri oli hyvässä iskussa ja jääkäri **Valtteri Kiviniemen** sekä viestimies **Eveliina Pakkalan** esilaulaminen pysäytti välillä yleisön keskittymään pelkästään kuuntelemiseen. Keikan jälkeen roudaus oli tavallista nopeampaa - edessä oli yli neljän tunnin ajomatka takaisin Parolaan ja jokainen halusi saada mahdollisimman paljon unta, vaikka seuraavana aamuna herätys olikin aikaisin.

Lauantaiaamuna varusmiessoittokunta heräsi tärkeään päivään – soittokunta esiintyi Suomenlinnassa Helsingissä Kaartin soittokunta -festivaalissa. Viihdeorkesterin rumpalit olivat mukana kuvio-marssiesityksessä ja illalla Viihdeorkesteri laulatti yhteislauluillaan saareen saapuneita ihmisiä. Jääkäri **Antti Ahoniemeä** ei muutaman tunnin yöunet haitanneet ja varma työskentely basson varressa jatkui. Keikan jälkeen nopea siirtyminen Parolannummelle, jossa vietimme aikaa ja kertosimme keikkojamme Showbandin kollegoiden kanssa ennen nukkumaan menoa.

Sunnuntaiaamuna koitti keikkarikkaan viikon viimeinen puristus. Ajomatka Merikarvialle sujui mukavasti ja laatikot liikkui jo rutinoituneeseen malliin. Esiintymislava oli aivan merenrannalla ja aurinkokin paistoi. Merikarvian keikalle saimme vahvistuksen reservistä: reservin korpraali Mikael Konttinen tuli solistiksemme ja ainekset mahtavaan yhteislauluiltaan olivat olemassa. Keikka sujui odotusten mukaisesti: Konttinen laulatti runsaslukuisia yleisöä ja viihdeorkesteri säesti ammattimaisesti, vaikka harjoituksia ei juurikaan ollut. Keikka sai kehuja *jopa* orkesterimme johtajalta kersantti **Otto Toivoselta**, joten keikka oli kiertueen parhaita. Pikaisen Parolannummelle siirtymisen jälkeen uni maittoi.

Alkuviiikko meni normaalissa palveluksessa, mutta keskiviiikko toi mukanaan kiertueen suurimman keikan vanhalla kotikentällä Lahden satamassa. Lava kasaantui lämpimässä kesäsäässä ja keikkafilis oli korkealla. Ihmisiä virtasi satamaan ja lavalle noustessa filis oli mahtava – rumpuraiserilta käsin tilannetta katselleen jääkäri **Leevi Koskisen** mukaan ihmismeri vain jatkui ja jatkui. Kaiken kaikkiaan torilla oli tuhansia ihmisiä ja yleisön Väinö-huudot kaikuivat kauas J. Karjalaisen klassikkokappaleen aikana. Jopa jääkäri **Akseli Liukkonen** myönsi, että hänellä oli oikein hauskaa. Kiertue pistettiin pakettiin hienolla tavalla.

Sotilaskotiyhdistykset tekivät hienoa työtä monilla keikkapaikoilla - sotkun munkkeja ja muitankerkuja oli tarjolla niin paikalle saapuneille ihmisille, kuin soittajillekin. Tekniikka toimi jokaisella keikalla mahtavasti, josta suuri kiitos korpraali **Eetu Seppälälle** (miksaus) ja jääkäri **Ilmari Pesoselle** (monitorimiksaus). Myös jääkäri **Yai Talasmo** pyöri parilla keikalla puuhamiehenä. Viihdeorkesterin suurin kiertue oli allekirjoittaneelle mahtava reissu hyvän porukan kanssa - näitä saisi olla lisää!

Suurin kiitos menee tietysti runsaslukuiselle yleisölle, toivottavasti ensivuoden viihdeorkesteri pääsee kokemaan saman. Kiitokset kaikille täältä yläilmoista väliltä Helsinki–Zürich.

Humppa vai jazz?

Humppaluolan suljettujen verhojen taakse moni varusmies ei ole uskaltanut tulemaan: luokassa soi musiikki parhaimmillaan kellon ympäri ja tunnelma huoneen sisällä on sen mukainen. Oven takana harjoitteleva Viihdeorkesteri on Varusmiessoittokunnan kokoonpano mitä erilaisimpiin tilaisuuksiin: seitsemän kuukauden aikana soittosiiven luokassa kaikui monenlaista musiikkia valsseista muutaman marssikappaleen kautta jazziin unohtamatta bilemusiikkia. Monipuolinen ja todella laaja yli sadan kappaleen ohjelmisto onkin yhteen ehdoton valttikortti. E-kauden aikana pääsee tutustumaan moneen eri musiikkityyliin ja kehitys vuoden aikana on korvin kuultavaa.

Viihdeorkesteri on tämän vuoksi myös antoisa paikka siviiliä ajatellen. Tämän vuoden kohokohdat olivat ehdottomasti kiertueet: Hyvää ja kaunista huhtikuussa, Serenadi keväälle toukokuussa ja Satama soi kesäkuussa. Myös Baselissa ja Haminassa esiintynyt maineikas Viihdeorkesterin Acoustic Cornerband oli hauska kokemus: kulmabändi soitti monenlaista pop- ja rockmusiikkia väännettynä täysin akustiselle kokoonpanolle. Banjon, mandoliinin ja haitarin arveluttava yhteistyö toimi ja aiheutti yleisössä kuohuntaa. Yksittäisistä keikoista muistuu mieleen MILEspa heinäkuun alussa, jolloin Espan lavan eteen oli kerääntynyt satapäin ihmisiä kuuntelemaan orkesterin iloista esitystä, Satama soi Lahden satamassa tuhansille laulajille sekä Cornerbandin mahtava keikka täyteen ahdetussa Basel Tattoo Cast-barissa.

Tässä saapumiserässä sattui Viihdeorkesteriin soittajia monista eri lähtökohdista. Jazzorientoituneet korpraali Lintula ja jääkäri Ahoniemi, klassinen pimeän historian omaava korpraali Sojakka, Suomen musiikkikasvatuksen toivo korpraali Kiviniemi, musiikin monitoimimiehet korpraali Koskinen, jääkäri Outila ja jääkäri Liukkonen sekä humppajyrät jääkäri Laukkonen ja allekirjoittanut pitivät yhdessä hauskaa monilla keikoilla ympäri Suomea ja Baselia.

E-kausi oli rankka lukuisien erityylisien keikkojen vuoksi - useille keikoille piti harjoitella paljon uutta ohjelmistoa. Kaikesta kuitenkin selvittiin hyvin ja Viihdeorkesterista hitsautui yhtenäinen porukka. Viihdeorkesteri on yksi työteliäimmistä ja haastavimmista orkestereista Varusmiessoittokunnassa. Monipuolisen ohjelmiston osaaminen ja keikkojen onnistuminen kuitenkin palkitsee. Rakkaassa humppaluolassa vietettyjen tuntien aikana sain myös kahdeksan mahtavaa ystävää. Kiitoksia orkesterin jäsenille mahtavasta ajasta ja onnea seuraaville Viihdeorkestereille!

Leijona karjahtelee

Teksti: Teemu Leppänen | Kuvat: Samuel Ahonen

Lion Drum Corps eli Leijona-rumpuryhmä on Varusmiessoittokunnan reservin lyömäsoittajista kasattu rumpuryhmä.

Kapteeni **Henry Perälä** on vuosien saatossa puhunut aiheesta useasti, ja muistaakseni tästä puhuttiin jo vuonna 2007 kun olin itse soittokunnassa suorittamassa varusmiespalvelustani. Oletettavasti visio ja haave on ollut Henryn mielessä jo paljon tätäkin ajankohtaa aiemmin. Tammikuussa vuonna 2015 sitten tuli viesti, että löytyisikö kiinnostusta tämänkaltaiseen toimintaan. Neljäs helmikuuta perustettiin Facebook-ryhmä. Tällä hetkellä ryhmään kuuluu 73 lyömäsoittajaa eri saapumiseristä vuosien varrelta.

Ryhmän kuvauksena on: ”Tämän ryhmän tarkoituksena on koota maailman paras rumpuryhmä Varusmiessoittokunnan rumpaleista kautta aikain.”

Varusmiesrumpaleiden nykyinen kouluttaja, ylikersantti **Tomi Kauppila** ja muu talon väki ovat myös olleet tärkeässä roolissa käytännön järjestelyiden kannalta.

Ensimmäiset harjoitukset pidettiin Parolannummella 1.6.–6.6.2015. Harjoituksen ideana oli panna koko homma virallisesti alulle. Harjoituksessa suunniteltiin porukalla tulevaa, tutustuttiin tekniikkaan, harjoitettiin ja soitettiin. On myös mahtavaa, kun rumpalit saavat viettää aikaa yhdessä, vaihtaa kuulumisia ja ideoita. Harvinaista herkkua, koska eiväthän rumpalit yleensä keskenään keikkaile. Lisäksi oli hienoa, että kokoonpano sisältää hyvin erityyppisiä soittajia. Eri ikäisiä ammattilaisia, harrastelijoita ja opiskelijoita.

Yksi harjoituksen kohokohdista oli **Risto Skrikbergin** luento, josta kaikki varmasti oppivat valtavan määrän uutta rumpuryhmätyöskentelystä ja tekniikasta. Risto onkin ollut siitä eteenpäin kaikissa harjoituksissa mukana ohjaamassa ja kouluttamassa meitä. Risto on legendaarinen rumpujensoiton opettaja ja rudimentaalisen rummunsoiton todellinen mestari. Hän on tehnyt valtavan työn tällä saralla, ja lukuisat hänen oppilaistaan ovatkin tällä hetkellä Suomen eturivin rumpaleita sekä lyömäsoittajia – monessa eri musiikkityylissä.

"Rudimentaalisuus tarkoittaa lyöntien kautta opeteltua ja harjoiteltua soittotekniikkaa."

Rumpuryhmälle Risto on kouluttajana paras mahdollinen, sillä hänellä on kokemusta aiheesta yli 35 vuotta. Harjoitukset tehdään selkeästi, ja selitetään tarvittaessa myös, miksi mikäkin asia tehdään niinkuin tehdään. Perusteellinen ja tinkimätön työskentelytapa saa motivoituneen soittajan vaatimaan itseltään parasta mahdollista tasoa.

Rudimentaalisuus sellaisena kuin se perustaltaan on, tarkoittaa lyöntien kautta opeteltua ja harjoiteltua soitto-tekniikkaa, eli perusasioita. Jokaiselle soittajalle rakennetaan tarkoin ohjatulla mekaniikalla ja motoriikalla oma tekniikka, jossa huomioidaan esimerkiksi soittajan mittasuhteet, kapulakulmat sekä otepaikka.

Rumpurudimentit tarkoittavat rummunsoiton perusteita ja ovat ikäänkuin rumpaleiden asteikoita. Rudimentit ovat yksinkertaisia rytmikuvioita, iskusarjoja ja käsijärjestyksiä, joihin sisältyy motoris-tekniinen vaikeus.

Perusrudimenteja on 26 kappaletta ja muunnelmia lukemattomia. Rudimentit rakennetaan neljällä peruslyönnillä.

Peruslyönnit harjoitellaan edestä korkealta, lapaluulihaksista lähtevänä ketjumaisena liikkeenä, käyttäen koko lihassysteemiä. Näin suurin rasitus voimakkaassa soitossa kohdistuu suuriin lihaksiin, ja pienemmät liikkeet sekä lyönnit tehdään pienillä lihaksilla. Koska käsivarren kaikki osa-alueet, ranne, käsi- ja olkavarsi ovat käy-

tössä, tekniikka sekä mekaniikka suojaavat soittajaa rasisvammoilta. Näin toimittaessa soitosta tehdään myös helppoa. Voima otetaan soittajan sisältä, ja koko moottoriyksikkö on tehokkaasti käytössä. Leijona-rumpuryhmän käyttämä tyyli on kotoisin Amerikasta ja nimeltään East Coast style tai New-England style – eli Yhdysvaltain itäisen rannikon ja Uuden Englannin tyylisuunta.

Tällaisessa rumpuryhmässä kaikkien on harjoiteltava perusteet ja perusasiat samalta pohjalta eli käytettävä soitossa samaa tekniikkaa, jotta lopputuloksesta tulisi yhdenmukainen. Yhtenäinen tekniikkapohja mahdollistaa rumpuryhmän yhdenaikaisen ja täsmällisen työskentelyn.

Toiset yhteisharjoitukset olivat 23.–24.1.2016. Tavoitteena Hamina Tattoo 2016 -esiintymisen ja sinne tarvittavan rumpu-tervehdyksen suunnittelu. Risto oli tehnyt salutin raakileen meille valmiiksi, ja tätä raakiletta sitten työstettiin harjoituksissa porukalla. Siihen esimerkiksi lisättiin rudimentaalisen rummunsoiton perusohjelmistoon kuuluvasta

standardista, *The Three Campsista*, mukaan elementtejä.

Kolmas harjoitus oli 3.6.–5.6.2016. Kyseisessä harjoituksessa hiottiin teos yksityiskohtia myöten valmiiksi ja valittiin kokoonpano Hamina Tattoo-eseen. Ensimmäiseksi keikkakokoonpanoksi valikoitui soitinten osalta kahdeksan virvelirumpua ja yksi bassorumpu.

Haminassa elokuussa 2016 meidän tehtävänä

oli avata show rumpu-tervehdyksellä sekä osallistua finaaliin *Porilaisten marssiin*. Ensimmäinen virallinen esiintyminen oli Juniori Tattoo -tapahtumassa. Viikko jatkui tattoo show'n merkeissä, ja esiintymisiä taisi kertyä neljän päivän aikana yhteensä kahdeksan.

Keikat olivat hienoja, järjestelyt loistavat ja lähes kaikki esitykset loppuunmyytyjä. Kaikki meni mainiosti, ja ryhmän soittajat hoitivat osuutensa hyvin sekä tyylikkäästi. Vapaa-ajalla levähtiin ja harjoiteltiin sekä käytiin katsomassa muita keikkoja Tattoo klubilla sekä kapteeni Patu Patasen M/S hyökyläivan huikessa kotisatamassa. Tällaisessa porukassa aika ei tule pitkäksi eikä jutunaiheita puutu.

Yhteisenä tavoitteena meillä on tietysti olla joku päivä yksi parhaista rumpuryhmistä maailmassa. Tahdomme myös kehittää toimintaamme sekä jakaa tietoa rudimentaalisen rummunsoitosta. Kaikki haluavat tietysti myös yksilötasolla kehittyä soittajina. Olisi mahtavaa saada nuoria rumpaleita innostumaan ja motivoitumaan. Suosittelemme asiasta kiinnostuneita hakemaan palvelukseen Varusmiessoittokuntaan ja sitä kautta mukaan Leijona-rumpuryhmään!

Suunnitelmia toiminnan eteenpäin viemiseksi on paljon ja odotamme jo mielenkiinnolla mitä vuosi 2017 ja tulevaisuus tuo tullessaan!

Kirjoittaja on muusikko, rumpujensoiton opettaja ja Leijona-rumpuryhmän äänenjohtaja.

Tuntematon soittokunta

Teksti: kersantti Jere Paldanius | Kuvat: SA-kuva / Ruotuväki Christian Pirskanen

Sotilasmusiikin tehtävä on maanpuolustustahdon kehittäminen ja poikkeusoloissa joukkojen hengen ylläpito sekä viihdyttäminen. Menneenä syksynä, lokakuussa Suomenlinnassa kuvattiin vuodelle 1941 ajoittuvaa Petroskoin valtauskohtausta **Aku Louhimiehen** uuteen versioon *Tuntemattomasta Sotilaasta*. Tämä teos tulee ensi-iltaan loppuvuodesta 2017.

Louhimiehen versiossa on jäljitelty alkuperäistä tilannetta mahdollisimman tarkasti. Yksi mielenkiintoinen ja sotilasmusiikkialaa kiinnostava piirre on Petroskoin valtausparaatissa kuultu soittokunta. Louhimiehen versiossa paraatin soittokunta oli koottu nykyisen Kaartin soittokunnan soittajista.

– Alkuperäisessä paraatissa soitti yhdistetty Pohjan rykmentin soittokunta. Tutkija Talvio mainitsee lisäksi Kenttätukirykmentti kolmen soittokunnan, musiikkimajuri evp. **Raine Ampuja** kertoo.

– Noin 40-henkistä soittokuntaa johti ylikapellimestari **Lauri Näre**, Ampuja täsmentää.

Kokoonpanoa Ampuja kuvailee vaskivoittoiseksi.

– Mukana oli paljon etenkin matalia vaskia. Näre itse oli taitava kornetinsoittaja ja mieltynyt vaskien pehmeään sointiin.

Petroskoi – suomalaisittain Äänislinna – toimi sittemmin jatkosodan aikana vilkkaana musiikillisenä keskuksena.

– Äänislinnassa sijaitsi oma radioasema, kaupunginorkesteri, jonka riveissä musisoi sotilassoittajiakin, muiden muassa tuleva ylikapellimestari **Martti Parantainen** viululla, Ampuja paljastaa.

Pohjan soittokunnan nimi vaihtui Äänislinnan valtausparaatin aikoihin Huoltopataljoon neljän soittokunnaksi ja se esiintyi paljon esimerkiksi Kuopiossa.

– Rintamaolosuhteissa soittokunta jaettiin osiin. Soittokunnalle kertyi esiintymisiä aina saleista korpiin, Ampuja kuvailee.

(Jutun kuvituksena on käytetty tarkoituksenmukaisesti kuvia Aku Louhimiehen Tuntematon Sotilas -elokuvan kuvauksista, SA-kuva-arkiston kuvia Äänislinnan valtausparaatista sekä Viipurin valtausparaatista.)

SA-Kuva

Ylikapellimestari

Lauri Aleksanteri Näre (ent. Nyman)

Syntyi 31.07.1877 Pertteli
Kuoli 23.05.1959 Helsinki

Päättötodistus Helsingin Musiikkiopistosta 1910
Musiikinopintoja Italiassa ja Saksassa 1909

Ylennykset

sign.uo 18.05.1898
Kapellimestari 09.06.1918
Musiikkivänrikki 19.08.1919
Musiikkiluutnantti 16.05.1921
Musiikkikapteeni 12.05.1925
Musiikkimajuri 06.12.1927
Musiikkieverstiluutnantti 10.01.1942

Osaamista kaikelle maailmalle

Teksti: oppilas **Aukusti Koivisto** | Kuvat: **Alex Leppänen & Aleksi Murtojärvi**

Varusmiessoittokunnan I/16-saapumiserän suurin yhteinen ponnistus oli ehdottomasti heinäkuussa Sveitsissä järjestetty Basel Tattoo. Maailman toiseksi suurinta kuviomarssitapahtumaa varten oli harjoiteltu kahdeksan minuutin mittainen marssishow, jota esitettiin täydelle areenalle kaksitoista kertaa. Kahdeksan minuuttia marssia, soittamista ja kiväärin kanssa tempuilua saattaa kuulostaa lyhyeltä ajalta, mutta tuota kahdeksaa minuuttia varten koko soittokunta oli harjoitellut useita tunteja päivässä jo maaliskuun lopulta asti.

Heinäkuuisena aamuyönä bussien liikkeessä kohti lentokenttää varusmiestovereista aisti samaa jännittyneisyyttä, jota itsekin tunsin: lukemattomien harjoittelutuntien tulos näytettäisiin suurelle yleisölle jo parin päivän kuluessa. Tapahtuman muiden esiintyjien taso mietitytti myös useita – olimme kuitenkin painimassa ammattilaisten sarjassa vain muutaman kuukauden treenillä. Kaiken tämän stressin ja jännityksen ohella bussien käytävillä oli kuitenkin innostunut ilmapiiri. Harva varusmies, jopa harva varusmiessoittaja, saa esiintyä palveluksessaan näin suuressa tapahtumassa.

Matka Baseliin sujui ongelmitta, josta suurin kiitos

henkilökunnalle. Paikan päälle saavuttuamme moni vastajusi, että täällä sitä nyt ollaan ja elohopea lähentelee kolmeakymmentä celsius-astetta. Ensimmäiset päivät sisälsivät niin oman shown, kuin finaalinkin harjoituksia messuhallissa ja varsinaisella areenalla. Ensimmäinen harjoitus tulevalla stagella oli varmasti ikimuistoinen: katso-
mossa oli noin kahdeksan tuhatta penkkiä, äänentoistoa sekä valokalustoa riitti ja muutkin esiintyjät tykkäsivät kuviomarssistamme. Itseluottamus kasvoi entisestään ilta-aikaan käydyssä valon ja pyrotekniikan läpimeno-
sa. Valot ja projisoinnit toivat esitykseemme syvyyttä ja tyyliä – kovan harjoittelun tuloksena kuviot olivat myös kunnossa itse marssijoilla.

Ensimmäinen marssiesitys yleisölle koitti kuitenkin nopeasti. Pukuhuoneissa ihmisten jännitys purkautui erilaisin tavoin, mutta kaikkien mielessä oli yksi ajatus: mitä tapahtuu sitten, kun portit areenalle avataan. Väitän, että jokainen Basel Tattooon kokenut varusmiessoittokuntalainen muistaa sen hetken, kun esiintyjä areenalle päästävä teknikko huikkaa bändille ensimmäistä kertaa kuuluisat sanat: ”Attention! We open the gates.”. Ensimmäinen veto sujui hienosti ja show parantui jokaisella esitysker-

ralla, joista useimmat olivat loppuunmyytyjä. Muutaman shown jälkeen ainakin itse totesin, että eipä tämä kahdeksan tuhannen silmäparin katseltavana oleminen olekaan niin jännittävää. Pari esitystä televisioitiin miljoonille ihmisille ja livenä varusmiessoittokunnan esityksestä pääsi nauttimaan n. 80 000 katsojaa.

Basel oli muutakin, kuin pelkkää kuviomarssia – ensimmäisellä viikolla olimme mukana Basel Tattooon paraatissa, jota oli katsomassa arviolta 120 000 ihmistä. Varusmiessoittokunnan pikkukokoonpanot esiintyivät ympäri kaupungin katuja kiinnittäen paikallisten huomiota. Showband ja Viihdeorkesterin akustinen kokoonpano heittivät keikkoja tattooesiintyjille varatussa Cast-baarissa useina iltoina ja palaute oli ylistävää – Suomi-buumi konkretisoitui toiseksi viimeisenä iltana Cast-baarissa järjestettynä Finnish Night -iltana, jolloin varusmiessoitto-

kunnan pikkubändit villitsivät tattoo-castin. Myös Baselin hieno kaupunki ja sen ympäristö tulivat varusmiehille tutuiksi niin Sveitsin, Saksan, kuin Ranskankin puolelta.

Päivien kuluessa lyhyet yöunet ja pitkät esitykset alkoivat näkyä kuumien paraatipukujen alla hikoilleissa soittajissa sekä kivääriryhmäläisissä, mutta kaikki jakoivat hyvin hyvän yhteishengen ja marssikapellimestari **Henry Perälän** neuvojen avulla. Paluumatkalla lentokoneessa oli väsyneitä, mutta tyytyväisiä varusmiehiä - Baselissa hyväksi todettua marssiesitystä lähdettiin esittämään kotimaahan ylpeyttä puhkuen.

Matka ja sen tuomat kokemukset säilyvät varmasti kaikkien muistoissa ikuisesti – Varusmiessoittokunnan AUK:n aamutoimia rytmitti Baselin finaalikappaleet, vaikkakin ne herättivät ihmisissä mitä erilaisimpia tuntemuksia.

Energinen show ei jäänyt huomaamatta

Profeettana omalla maalla

Hamina Tattoossa

Teksti: kersantti **Jere Paldanius** | Kuvat: **Samuel Ahonen**

Kotimaamme joka toinen vuosi järjestettävä Hamina Tattoo kokosi parhaita sotilassoittokuntia ympäri maailman Haminaan elokuun alussa. Varusmiessoittokunta esiintyi kotikentällään Haminassa muun muassa Sveitsin armeijan keskusotilassoittokunnan kanssa.

Rumpuryhmämme teki ansiokasta yhteistyötä sveitsiläisten kanssa uuden yhtenäisen soittotekniikkamme ansiosta. Tämä tekniikka mahdollisti sen, että yhteisnumero pystyttiin esittämään varsin lyhyen har-

joittelujakson päätteeksi. Yhteisesitys pani elokuvasävelmän *To Glory* aivan uuteen asentoon. Yhteistyötä käynnistettiin sveitsiläisen marssikapellimestarin, Philipp Rütschen kanssa jo vuoden 2014 Sveitsin-vierailullamme.

Matkallamme Haminassa myös reserviläisemme olivat tärkeässä roolissa, niin lyömäsoittajat kuin mediamiehetkin. Hamina Tattoossa päästettiin valloilleen reserviläisistä koottu **Lion Drum Corps** -kokoonpanomme. Reserviläisten välittämä ammattitaito niitti kiitosta yleisössä. Tämä show oli hieno osoitus siitä, mihin asevelvollisuusjärjestelmämme kykenee ja millaista osaamista ja voimaa reserviläisissämme on.

Viikko Haminassa oli varmasti ikimuistoinen. Lukuisat marssishow't, pienkokoonpanojen konsertit, paraatit ja erityisesti showbandin keikka tattoo-klubilla pitävät uskoakseni huolen siitä, että kyseinen viikko säilyy yhtenä hienoimmista.

Hamina on myös Varusmiessoittokunnalle symbolinen kenttä. Varusmiessoittokunta perutettiin Haminassa vuonna 1990, minkä jälkeen olemme kiertäneet Lahden Hennalan kautta Panssariprikaatiin.

Saimme jälleen huomata, että vaikka saimme riemuisat suosionosoitukset Basel Tattoossa emme jääneet altavastajiksi myöskään Haminassa. Yleisö suorastaan mylvi Varusmiessoittokunnan show'n päättyessä. Haminassa oli läsnä vahvasti myös oma organisaatiomme Puolustusvoimat.

Kokonaisuutena voi todeta, että Basel Tatoon ja Hamina Tatoon muodostama kolmen viikon periodi oli onnistunut. Tavoitimme tuona aikana satojatuhansia, onnistuimme jälleen viemään sotilasmusiikkia eteenpäin kohti loistavaa tulevaisuutta sekä muokkaamaan käsitystä siitä, mitä on nykyaikainen sotilasmusiikki. Iso kiitos jokaiselle!

**Tattoossa
tavataan!**
**Hamina Tattoo
juhlistaa
satavuotiaita
Puolustusvoimia
30.7.–4.8.2018**

Tekniikkaa Raudaskylästä Suomenlinnaan

Varusmiessoittokunnan soittosiiven käytävien varrella on lukuisia ovia, joiden takaa löytyy niin isoja kuin pieniäkin harjoitusluokkia, toimistoja sekä nuottija soitinvarastoja. Mutta yksi ovi ei ole niin kuin muut. Sen takaa kuuluu lähes ympäri vuorokauden näppäimistön napinaa, kolinaa, räimettä, kohinaa ja määrätietoista puheensorinaa. Sen oven taakse harvoin on ulkopuolisilla asiaa. Se on ovi teknikoiden valtakuntaan, soittajien kavahtamaan tekniikkavarastoon.

Varusmiessoittokunnassa tekniikkaryhmässä palvellessa ei ole tullut tylsää. Siinä missä soittajat kulkevat suurimman osan ajasta yhden kokoonpanon kanssa, tekniikkaryhmämme on kulkenut lähes kaikkien kokoonpanojen mukana, niin isoilla kiertueilla, kuin puheäänentoiston järjestäjinä joussiorkesterille. Suurin työnsarka, tai ainakin pitkäjaksoisin, on ollut kahden vakituisen sähköisen pienyhtyeen keikat. Viihde- ja showbandin lukuisat keikat joiden perässä on matkattu ja tehty lähes koko Suomen mitalla Raudaskylästä Suomenlinnaan. Kiertue-elämän tarjoamat monenlaiset keikkapaikat ja -järjestelyt ovat pitäneet mielenkiintoa yllä. Vaikka toimintatapoihin on tullut rutiinia, jokainen keikka on ollut erilainen ja usein yllätyksiä ja tiukkoja aikatauluja täynnä.

Ääni- ja valotekniikan, eli teknikoiden päätuotteen lisäksi kuulumme kaikki myös kivääriryhmään. Kromipyssy toimii pääsylippuna myös esiintymislavan valoisammalle puolelle. Huikea Sveitsin Basel Tattoo jätti ikimuistoiset jäljet. Pääsimme myös tutustumaan tapahtuman kulissemiin, joita piti pystyssä yksi Euroopan suurimmista tekniikkafirmoista. Siinä oli savolaispojalla ihmettelemistä. Kotimaisessa Hamina Tattoossa järjestimme kiväärinpyörityksen ohella myös tapahtuman klubitelttaa. Työpäivän mitta, joka alkoi aamupalalta ja jatkui vain kuviomarsiesityksen keskeyttämänä yli puolen yön, näkyi tiimimme leuoilla parransäkenä loppuviikosta. Aina ei ole aikaa edes yhdelle armeijan pyhimmistä ulkonäkösäännöistä.

Kokoaikaisia teknikoita tiimissämme on kolme, kaksi äänivelhoa ja allekirjoittanut, joka kamppailee äänen lisäksi myös hieman valaistuksen parissa. Saapumiserästämme myös löytyi

kitara kädessään Suomen tanssilavojen kasvattama äänen ja valon yleismies sekä armeijassa pasuunan varressa piiloitellut pitkän linjan valoteknikko. Erikoiskoulutuskauden mittaan kaikki apu on ollut tervetullutta, sillä töitä on todellakin riittänyt.

Tekniikan kannalta I/16-saapumiserän loppusota, Ysäri-megakiertue, oli todellakin suurta taistelua. Neljän hengen ydinporukalla, jossa itse toimin ”valomestarin” oikeana kätenä, aloitimme kiertueen suunnittelun ja osittain esityöskentelyn jo toukokuussa. Kiertue toteutettiin todellakin megana.

Esiintymispaikoiksi saatiin maan parhaita saleja, kuten Turun Logomo, ja kiertueen valoihin satsattiin vuokraamalla lähes sadan heittimien maksimoitu valokalusto. Tekniikalle värvättiin myös parinkymmenen henkilön apuosasto soittajista, joten myös johtamistaitoja testattiin. Kiertueen kokoluokka oli melkein jokaiselle tiimin jäsenelle isoin oma projekti, mutta siitä huolimatta hyvin tehty etukäteistyöskentely ja suunnittelu mahdollistivat saumattomat suoritukset illasta iltaan.

Palvelukseen on mahtunut mikkipiuhan kerintää, jota ei lasketa minuuteissa tai tunneissa, vaan kilometreissä sekä lukuisia vähäunisia öitä pakettiauton kyydissä, mutta myös uskomattomia onnistumisen ja oppimisen tunteita. Aikaisemmista töistä ja siviilielämästä hankittuja taitoja harjoittaessaan ei palvelus ole maistunut puulta ja runsaan keikkailun ansiosta taidot ja paineensietokyky ovat kohentuneet roimasti. Ja väitän tietäväni mitkä maan valtateiden varressa olevat nakkikioskit kätkevät parhaat kerroshampurilaiset.

– julkaistu poikkeuksetta **nimettömänä**

Kirjoittaja on Helsingissä asuva savolainen ääni- ja valoteknikko, josta on mm. sanottu ”yllättävän komea roudariks”

Kirjoittaja on Helsinkiin päätynyt savolainen tekniikko, joka siviilielämässä myös aiheuttaa pahennusta mandoliinilla.

Kirjoittaja on helsingissä asuva savolainen tekniikko, joka on oppinsa saanut Savonlinnan Taidelukiosta ja Savonlinnan Oopperajuhlilta

For entertainment purposes **only**

On lauantain ja sunnuntain välinen yö. Jossain Suomen hiljaisilla teillä kiittää neljän rekan, kahden linja-auton ja jokusen pakettiauton mittainen kulkue. Takana on Varusmiessoittokunnan massiivisen Ysärimegakiertueen viimeinen esiintyminen. Loppuunmyyty Kuopio tarjosi käsittämättömän paketin hurmosta, hikeä ja ilon kyyneleitä. Keikka oli viimeinen koko soittokunnan yhteinen esiintyminen, ja viimeinen se oli myös Showbandille, joka sai kunnian toimia kiertueen komppibändinä.

Kiertuetta varten komppimme lukittautui kahdeksi viikoksi treenikämpälleen harjaamaan teknopotpureita ja grungeklassikoita. Megakiertue merkitsi aiempaa tiukempaa suhtautumista sovituksiin: sekaan oli mahdutettava lisäksi jouset, puhaltajat, lyöjät, solistit ja taustalaulajat. Ja haitarit! Kaksin kappalein, koska miksipä ei – enemmän on enemmän.

Aivan yhtä megalomaanisissa merkeissä emme taivaltamme aloittaneet. Alkukevät vietettiin harjoitusluokassa ohjelmistoa kasaten ja toistemme naamoja ihmetellen. Basistimme, korpraali Maijalan klassista, showbandin syntyä selittävää välispiikkiä lainatakseni: ”Pistettiin hynttyyt yhteen ja todettiin olevamme kaikki ihan hyviä tyyppejä.” Tämän iloisen oivalluksen myötä oli helppo lopulta jatkaa kohti ensimmäisiä keikkoja.

Keikkapaikat nivoutuvat ainakin omassa muistissani sekalaiseksi kollaasiksi toisiinsa sekoittuvia kaupunginnimiä, takahuoneita ja matkakilometrejä. Niin koulukiertueesta, konserttitalikeikoista, kesän ulkoilmatapahtumista, kuin

Basel Tatoon huikeista yöllisistä baarivedoista ja Ysärin massiivisista spektakkeleistakin mieleen jäävät ne yksittäiset, arkisen todellisuuden ylittävät hetket: bänditoverin huikea solo, lempikappalettaan fiilistelevän kuuntelijan onnellinen ilme, katsomosta ulkoovea kohti rollaattorillaan raahustava vanhempi rouva, jonka hetken jo luulee poistuvan pettyneenä, mutta joka olikin vain tulossa lavan eteen päästäkseen tanssimaan paremmin.

Showband vaatii paljon. Se vaatii paljon yleisöltään, sillä vaikka bändimme on täynnä huikean lahjakkaita muusikoita, ei se silti taivu sovinnaiseksi taustamusiikiksi, vaan vaatii yleisöltään jakamattoman huomion. Se vaatii paljon soittajiltaan, sillä keikat ovat täynnä intensiivisiä kappaleita, kunnianhimoisia sovituksia ja kuolemaahalveksuvaa akrobatiaa. Ja hikeä. Litroitain kuin viimeistä päivää bailaavien soittajien hikeä.

Mitä showband sitten antaa vastineeksi? Itselleni se on antanut edellä mainittujen yksittäisten välähdysten lisäksi läjän mahtavan euforisia, iloisia, väsyttäviä ja hajottavia kokemuksia Suomen hienoimpien soittajien ja ihmisten kanssa. Viimeisen keikan endorfiinihurmion ja sitä seuranneen univelan tasaannuttua olen iloinen siitä, että sain juuri tässä bändissä kokea armeijan koko kuviteltavissa olevan tunneskaalan. Se on mieleton. Showbandista kuullaan vielä.

– jääkäri **Petri Kärkkäinen**

Kuvat: Puolustusvoimat / Joonas Vataja, Lauri Jokinen, Aku Leppänen & Mikael Törni

Koulun penkiltä kivääriryhmän kouluttajaksi

Teksti: alikersantti **Eero Rautasuo** | Kuvat: **Samuel Ahonen, Aleksi Murtojärvi**

Elämä Puolustusvoimien varusmiessoittokunnassa todella on monipuolista ja yllätyksellistä. Ollessani varusmiehenä saapumiserässä I/14, kivääriryhmäläisenä muiden joukossa, en todellakaan olisi kuvitellut että löytäisin itseni kahden vuoden päästä johtamassa saapumiserän I/16 kivääriryhmää. Mutta koska toimin kivääriryhmässä kiehtoivat paljon jo varusmiehenä, en nähnyt sitä myöskään täysin mahdollisena ajatuksena. Siispä varapäällikkö **Tommi Tenhun** kanssa käymäni tammikuisen puhelinkeskustelun perusteella päätin ottaa haasteen vastaan!

Lähtötilanne tuntui äärimmäisen mielenkiintoiselle, mutta samaan aikaan myös todella jännittävältä. Varusmiespalveluksesta oli kuitenkin kulunut jo vuosi, ja töiden alkaessa olisi lukukausi Sibelius-Akatemiassa hieman kesken. Päässä pyöri kaikenlaisia kysymyksiä: Onkohan vielä tempuat hanskassa, miten koulutus kannattaisi jäsenellä, mitä uutta voisin tuoda kivääriryhmän koulutukseen, mitä kaikkea onkaan luvassa tänä kesänä. Toisaalta samaan aikaan tulevaisuudessa siintivät kirkkaana myös tulevat Basel Tattoo ja Hamina Tattoot. Kun työt viimein alkoivat 1. huhtikuuta, niin aivan pohjalta ei kuitenkaan tarvinnut aloittaa. Kollegani **Eero Sampolahti** oli hoitanut perusteiden kouluttamisen muutama viikko ennen työ sopimukseni alkamista. Pääsin siis suoraan jos en valmiiseen, niin ainakin katettuun pöytään!

Puolustusvoimien varusmiessoittokunta on kasvanut tasaisesti vuosi vuodelta, ja se näkyy myös kivääriryhmässä. Kahdessa vuodessa kivääriryhmäläisten määrä oli kasvanut huomattavasti. Ryhmän suuri koko antoi paljon uusia mahdollisuuksia, mutta samalla myös haasteita. Välillä aikaa ei tahtonut löytyä jokaisen yksilön kouluttamiseen ja kokonaisuus tuntui isolta palalta purtavaksi. Onneksi kuitenkin varusmiehet hyvässä hengessä auttoivat toinen toistaan, ja näin kehitystä tapahtui jatkuvasti.

Ensimmäiset kaksi kuukautta töissä sujuivat osaltani melkoisessa kiireessä, mutta yhdessä saatiin paljon aikaan ja koko ryhmän panos alkoi nopeasti tuottaa hedelmää. Kiväärin miehen repertuaarista alkoi nopeasti löytyä niin vanhat perinteiset otteet ja liikkeet, kuin myös koko joukko uusia. Toukokuun lopulla kaikki ryhmäläiset suoriutuivat kivääriryhmän ”barettikokeesta” erinomaisesti ja mikä parasta, kivääriryhmä oli mukana perinteisessä Utin toimintanäytöksessä, mitä ei tietääkseni ole muutamaan vuoteen tapahtunut! Olipa mukana myös pieni 12-varusmiehestä koostuva sooloryhmä. Yhdestä hajonneesta rumpukalvosta huolimatta kivääriryhmän tulikasteesta selvittiin kiitettävien arvosanoin.

Varusmiesajaltani muistan, että kesäkuun alkaessa alkaa myös kiire, jolle ei loppua näy. Tämä piti paikkansa myös tänäkin vuonna. Ja onhan se ymmärrettävää kun keikkoja tulee ”tasalta ja puolelta” ja jokin soittava kokoonpano on jatkuvasti liikkeessä. Samalla pitäisi löytää vielä jokin hetki kuviomarssin kiväärikorografian suunnittelulle ja harjoittelulle. Koeteltiinpa siinä sekä varusmiesten, että allekirjoittaneen hermoja, milloin informaatiokatkosten, milloin kokoonpano-ongelmien tai varamiesjärjestelyjen takia. Vastoin käymisistä huolimatta kuviomarssiesitys valmistui kutakuinkin ajallaan, vaikka olihan sitä vielä pakko lisätä jotain uutta vielä viimeisissäkin harjoituksissa!

Viimein koitti heinäkuussa se hetki jota kaikki olimme odottaneet: lähtö Sveitsin Baseliin. Edessä olivat raskaat, mutta sitäkin antoisammat kolme viikkoa kuviomarssin parissa, maailman parhaiden sotilassoittokuntien kanssa. Nyt oli aika panna kaikki peliin ja lunastaa Baselistä ”se kuuluisa paikka myös tuleville saapumiserille”. Kun saavuimme ensi kertaa areenalle oli varmasti kaikille selvää, että nyt ollaan astetta suuremman kokonaisuuden äärellä. Paikan päällä myös selvisi, että meidän kivääriryhmä olisi ainut laatuaan koko Tattoossa. Olisi siis selvää, että olemme jollain tasolla suurennuslasin alla muusta joukosta. Aikaa turhaan

lepäilyyn ei kuitenkaan juuri annettu, sillä harjoituksia oli tämän tästä ja jatkuva kuumuus ottivat varmasti kaikkien voimille. Kaikki vaiva kuitenkin osoittautui sen arvoiseksi, kun ensimmäinen esitys oli käsillä. Valot, ilitutukset ja yleisön suosionosoitukset loivat tunnelman, joka oli suorastaan käsinkosketeltavaa: piinaava jännitys muuttui valtavaksi positiiviseksi energiaksi. Niin kivääriryhmän, kuin myös koko soittokunnan suoritus ylitti kaikkien odotukset, ja hyvää palautetta tuli joka puolelta. Samaa oli luvassa vielä ainakin kahdentoista esityksen ajan.

Päivät Baselissa kuuluivat nopeasti, ja lopulta koitti hetki palata Suomeen, siis kotoisaan Haminaan ja seuraavaan tattoooseen. Luvassa olisi kotiyleisö, joka odottaa innolla ”omien poikiensa” esitystä. Haminassa saimme rinnallemme hieman ruotsalaista vahvistusta, kun esiintyjäkaartissa oli mukana Ruotsin kuninkaallisen henkivartioston musketöörit. Esityksessä kohtasivat siis hyvin vanha karoliininen sotilasperinne piilukkomusketteineen ja nuorekas suomalainen sotilasperinne kromattuine rynnäkkökivääreineen. Tämä konkretisoitui erityisesti tattoooparaatissa, jossa marssimme rinnakkain ruotsalaisten kanssa. Vaikka esityksemme erosivat kovasti toisistaan, oli yhteistyö silti erittäin mielenkiintoista. Siinä missä meidän kivääritoiminnassa yhdistyvät musiikki, liike ja särmä yhdenaikaisuus, oli ruotsalaisten esitys täynnä vanhoja ja monivaiheisia sul-

keissarjoja aina olalle viennistä aseiden laukaisuun. Kaiken kaikkiaan yhteistyö ruotsalaisten kanssa oli ehdottomasti Hamina Tattooon parasta antia. Ja tulipa siinä jo ideoitua hieman mahdollisia tulevaisuuden yhteisiä esityksiä!

Sanotaan että alku aina hankala, lopussa kiitos seisoo. Niin tapahtui tälläkin kertaa. Menestyksekkääseen Hamina tattoooseen päättyi myös Kivääriryhmän toiminta tältä vuodelta ja siksi viimeiseen kuviomarssiesitykseen sisältyi myös ripaus haikeutta. Päälimmäisenä tunteena

oli kuitenkin ehdottomasti ylpeys koko kivääriryhmän tekemästä työstä kuluneiden neljän kuukauden aikana. Siihen tunteeseen myös yhdistyy se asia, jota arvostan koko varusmiessoittokunnassa kaikkein eniten: Jatkuva periksiantamattomuus, yhteishenki ja halu kehittyä ja edistyä. Oli kyse sitten vartioparaatista, kuviomarssiesityksestä, tai sotaharjoituksesta, niin aina pyritään siihen parhaaseen lopputulokseen.

Haluan kiittää koko Puolustusvoimien varusmiessoittokuntaa ja erityisesti kaikkia kivääriryhmäläisiä huikeasta kesästä. Itse ainakin opin kuluneen kesän aikana vähintäänkin yhtä paljon varusmiehiltä kuin kaksi vuotta sitten varusmiehenä omalta kouluttajaltani. Olen myös varma siitä, että en ole ainoa, jonka mielestä päästiin asetettuihin tavoitteisiin ja kenties jopa vähän pidemmälle!

Lopuksi kitarasankari **Syvälähteä** lainatakseni: ”Drill Team of the Conscript Band Finland – Surprisingly good!”

KAIKKIEN SOITTOKUNTALAISTEN YHTEINEN YHDISTYS!

www.vmskreservilaiset.fi

Ysäriä ympäri Suomea

Teksti: jääkäri **Tuomas Kangas** | Kuvat: **Puolustusvoimat**

Puolustusvoimien varusmiessoittokunnan vuoden suurin kiertue, Ysäri-megakiertue, käynnistyi sunnuntaina 28. elokuuta Tampere-talossa. Varsin aikaisin iltapäivällä järjestettyyn konserttiin oli ilahduttavasti löytänyt yli puolitoistatuhatta innokasta silmä- ja korvaparia seuraamaan, mitä tapahtuu, kun 70-henkinen sähköyhtyeellä vahvistettu sinfoniaorkesteri soittaa ysärihittejä. Ja kuten saimme huomata, siitä seurasi kaikilla mittapuilla erinomainen show! Kaikkiaan kiertu keräsi noin 6 500 ihmistä viiteen konserttiin.

Varusmiesten lisäksi kiertueella oli mukana kaksi solistia Metropolia-ammattikorkeakoulusta: **Emilia Vihanto** ja **Iina Mutikainen**. Muilta osin koko tapahtuma oli järjestetty puhtaasti varusmiesvoimin tekniikkaa ja markkinointia myöten. Erityisesti massiivinen valoshow kiinnitti yleisön huomion.

Ohjelmisto koostui ysärihiteistä. Yli kaksituntisen konsertin aikana kuultiin niin Soundgardenia, Oasisia kuin Spice Girlsiäkin. Shown huippukohdista voisi erikseen mainita mainion korpraalisen **Hakkarainen** ja **Stoor** viulukaksintaistelun Vanessa Maen Vivaldia lainaavassa kappaleessa

Storm, Varusmiessoittokunnan oman Take Thatin tulkinnan kappaleesta *Back for Good* ja jääkäri **Tapanin** räväkän vedon Nirvanan kappaleesta *Smells Like Teen Spirit*. Myös rumpuryhmä ja beatboxajat ottivat yhteen kuukauden takaisesta Hamina Tattoosta tutun *To Glory* -kappaleen tahdissa.

Konsertin johtivat puoliksi Varusmiessoittokunnan kapellimestari, musiikkikapteeni **Tero Haikala** ja päällikkökapellimestari, musiikkimajuri **Timo Kotilainen**. Kumpikin otti suuresta orkesterista kaiken irti. Myös kiertuetta varten tilatut sovitukset ansaitsevat erityismaininnan. Kaikkiaan suuri kokoonpano soi hyvin yhteen, ja tunnelma oli katossa.

Ensi vuonna Puolustusvoimien varusmiessoittokunta siirtyy vuosikymmenen verran taaksepäin. Luvassa on massiivinen Kasari-kiertue, jota yleisön konsertin jälkeisistä kommenteista päätellen odotetaan jo vesi kielellä. Hyvää kannattaa odottaa!

Ysäri-kiertueen live-levyn voi ostaa Varusmiessoittokunnan konserteista sekä Hämeenlinnan sotilaskotiyhdistyksen sotilaskodeista. Ota yhteyttä varusmiessoittokunta@mil.fi.

Kaikkien yhteinen sotilasmusiikkiperhe – myös metsässä

Teksti: alikersantti **Ida Toivonen** | Kuvat: **Antti Kurkinen** & **Santtu Suvitaival**

— Vihollista edessä! Suojaan! kuuluu taistelun keskeltä. Luodit vinkuvat ilmassa, ilma on usvaisen samea syksyisessä säässä täynnä ruudin tuoksua ja laukauksia. Jostain kuuluu taistelu- toverin huuto, lääkintämies syöksyy haavoittuneen apuun. Kranaatit viuhuvat ja iskeytyvät maahan lennättäen metsän turpeita. Taistelijat suojautuvat poteroihinsa odottamaan tilanteen selviytymistä ja jälleen jatkavat taistelua hetken hengähdettyään poteron suojassa.

Tässä hämärtyvässä illassa Varusmiessoittokunnan reserviläisillä on erinomainen mahdollisuus jälleen kerran harjoitella aliupseerikurssin oppilaiden kanssa taistelutekniikoita.

Tuttu ja rakas Hälvälän harjoitusalue kolutaan saapumiserän aliupseerioppilaiden kanssa läpi viikonlopun kestävässä harjoituksessa. Harjoitus

on loistava tapa ottaa mittaa saapumiserästä aktiivisia reserviläisiä vastaan leikkimielisessä taistelussa.

Yksi harjoitukseen eksynyt aktiivinen reserviläinen on Varusmiessoittokunnan Reserviläiset ry:n hallituksessa vaikuttava **Jussi Hirvonen**. Hirvonen toimii myös yhdistyksen harjoitusvastaavana.

– Olen ollut melkein jokaisessa harjoituksessa siitä saakka, kun **Tenhun Tomppa** potkaisi reserviläistoiminnan käyntiin vuonna 2012. Hän toimii Varusmiessoittokunnan ja reserviläisten välisenä linkkinä, tiedottaa ja osallistuu harjoitusten taistelujaotuksen tekemiseen.

– Ennen kaikkea vastaan reserviläisten kiperiin kysymyksiin! Hirvonen naurahtaa.

Mikä saa miehen kerta toisensa jälkeen hyp-

päämään maastopukuun ja osallistumaan harjoitukseen?

– Päällimmäisenä syynä tietenkin vanhojen kavereiden näkeminen ja uusiin sotilasmusiikkiperheenjäseniin tutustuminen. Mikä onkaan parempaa kuin muistella varusmiesaikaisia juttuja sekä kuulla muiden saapumiserien komelluksista! Hirvonen listaa.

Henkilökunta suhtautuu reserviläisiin kunnioittavasti ja ovat aina iloisia nähdessään vanhojen saapumiserien väkeä. Kertausharjoituksissa pääsee tekemään paljon sellaista, mistä on vain voinut unelmoida, kuten makaamaan maassa, kun panssarivaunu ajaa yli.

– Kerran jumahdimme supan pohjalle, kun olimme menneet pulkkailemaan panssarivaunulla, ja vaunun ylös saanti oli taistelu. Hienoja kokemuksia, Hirvonen innostuu.

Kertausharjoituksessa pääsee irti arjesta ja kaikki stressit unohtuvat, kun antautuu maanpuolustustyön huveihin. Viikonlopun jälkeen on mukava palata töihin täynnä energiaa. Tellassa nukuttaa erinomaisesti ja koko keho saa raitista ilmaa. Perinteiset sode-auton antimet lämmittävät harjoituksen tiimellyksessä, kuten myös illan hämärissä lämmitettävä saunakin.

– Kiva olla auttamassa nykyisten varusmies-

soittajien koulutuksessa ja ihastella, kuinka Varusmiessoittokunta onnistuu vuosi toisensa jälkeen vetämään huippuporukkaa: fiksua, innokkaita, hyvin käyttäytyviä nuoria miehiä ja naisia, jotka vielä osaavat soittaaakin, Hirvonen kehuu.

Harjoitusten osallistujamäärät ovat kasvaneet vuosi vuodelta ja viimeisimmässä johtamisharjoituksessa reserviläisiä olikin noin 50 – kaikenkaikkiaan enemmän kuin varusmiehiä. Harjoituksiin osallistuu pääosin Varusmiessoittokunnassa palvelleita reserviläisiä, mutta mukaan on päässyt myös soittokunnan ulkopuoliset taistelijat muista soittokunnista sekä yksikössä palvelleita alikersantteja – vaikka eivät ole muusikoita. Useimmilta voi jäädä ilmoittautumatta harjoitukseen, jos ei ole kaveria mukana.

– Sotilasmusiikkiperheemme on siitä loistava, että kaikki otetaan mukaan, Hirvonen kannustaa ja jatkaa:

– Moni soittokuntalainen on tuonut mukanaan innokkaan kaverinsa, joka ei muuten pääse kertaamaan. Se on meille loistava tapa saada uutta osaamista keskuuteemme.

Työnantajalta ja puolisolta liikenee helpommin viikonloppuvapaita kertausharjoitukseen kuin saunailtaan.

Heraldista ruusua metsästämissä

Pimeys, kylmyys ja räntä vallitsivat kotoisalla Parolannummella kohtalon perjantaiamuna 14.10.2016. Tuona aamuna neljä Varusmiessoittokunnan palvelussitoumuksen allekirjoittanutta taistelijaa lähti kohti reserviupseerikurssia 249. Olin juuri noussut omasta rakkaasta punkastani viimeistä kertaa. Tunsin välittömästi voimakasta ahdistusta ja surua ymmärrettyäni, että kohta olisi lähdön paikka. Käytävälle päästyäni havaitsin kohtalontovereillani samanlaisia tuntemuksia. Hengähdin syvään, otin tavarani ja hyvästelin rakkaan särmätupa kutosen. Heitimme vuodevaatteet varusvarastolle ja sanoimme heipat sille tutulle bokserimuorille, joka kyseli aina minulta kuulumisia kalsareita vaihtaessani. Kävelimme varusvarastolta esikuntarakennuksen eteen, missä linja-auto odotti valmiina. Nousimme kyytiin.

Matka tahtui mielestäni liian nopeasti. Seuraavan kerran havahduin Haminan kasarmialueen sisäpuolella bussin avatessa ovensa. Nousin autosta ja hain tavarani. Tarkastellessani muita tuoreita upseerioppilaita havaitsin heidän ilmeistään hämmenystä ja pelkoa. Se lohdutti minua jonkin verran. Sitten koittikin kuuluisa kasirivi, jota en sinänsä pitänyt minään, sillä eihän muilla ollut mitään tietoa ojennuksesta. Päädyin eturiviin kaikkien tavaroitteni kanssa kuuntelemaan jatko-ohjeita. Siinä vaiheessa ahdistus alkoi hiipua pois, ja tilalle tuli seikkailufiilis. Kasirivistä räjähdimme etsimään omaa yksikköämme.

Meillä oli viimeisin tieto siitä, että palvelisimme Kärkikomppanian jääkärilinjalla. Löysimme kärkikomppanian muodon ja odotimme milloin nimemme sanottaisiin. Niitä ei kuulunut. "Herra vänrikki, meitä ei ollut listalla!" "Ahaa, odottakaapa niin selvitän." Odotimme. "Joo, teidän soittajien paikka on pioneeri-kompaniassa tuossa suunnassa". Tuossa vaiheessa sydän pomp-pasi kurkkuun. En halunnut uskoa, että päätyisimme kuitenkin pahamaineiselle panssarintorjuntalinjalle, josta minua oltiin jo reserviläisten toimesta peloteltu. Ei siinä muu auttanut kuin kääntää sininen baretti kohti Kapernaumia tahdissa mars ja mars. Löydettyämme oikean paikan, etsimme tupamme. Itse päädyin upseerioppilas Vaskikarin kanssa Uhtua-nimiseen tupaan, joka onnekseni osoittautui pioneerikomppanian isoimmaksi. UO Murtojärvi puolestaan päätyi legendaariseen tupa Schmardeeniin, ja komppanian ainoana naisena UO Kaunisto sai ikioman tupansa.

Alun kulttuurishokista päästiin yli nopeasti kurssin lähties-sä käyntiin. Tutustuin nopeasti uusiin tupakavereihini ja he osoittautuivat kelpo tovereiksi. Useiden tuskallisten oppitun-tien jälkeen minulla oli selkeä kuva Reserviupseerikoulun or-ganisaatiosta ja käytänteistä, joten sopeuduin nopeasti uuteen rytmiin. Mutta toisaalta hajoilin erittäin paljon korostettuun sotilaallisuuteen erityisesti myöhemmin palvelukseen saapunei-den oppilasjohtajien toimesta. Myös uusi aselaji alkoi hahmottua pikkuhiljaa, vaikka ei tällaisesta umpimuskarista saa PST-sikaa tekemälläkään. (PVVMSK4ever).

Yhtenä tavoitteena meillä oli päätyä oppilaskunnan hallitukseen eri jaostojen puheenjohtajiksi. Harmikseni olin ainoa hakija kulttuuri- ja jaoston puheenjohtajaksi, joten en päässyt murskaamaan muita kandidaatteja visioillani ja sain paikan heti. Muilla soitta-jilla olikin sitten enemmän haastetta. Iloksemme meistä halli-tukseen päätyi kolme, UO Murtojärvi vastaa tiedotusjaostosta

ja UO Kaunistosta tuli urheilujaoston puheenjohtaja. Hänen työpisteensä on omani vieressä, ja usein testaan hänen hermojaan muita hallituslaisia viihdyttäen esittämällä satiirisia musiikki-esityksiä. Hallitukseen pääsyn johdosta vapaa-aikani hävisi, ja työpäivät pitkittyivät 18 tuntiin. Se ei haittaa, rakkaudesta lajiin. Päivän palveluksen päätyttyä riennän innosta puhkuken Kanako-pille, jossa hallitus työskentelee. Meillä on aivan mielettömän tiivis ja hyvä jengi, jonka kanssa on mukava työskennellä yhdessä. Olemme hallituksen jäsenten kesken muodostaneet ainutlaatui-sen yhteishengen, ja koen, että juuri sieltä tulee kaikista rakkaim-mat ja tärkeimmät ystäväni reserviupseerikursilta. Tässähän ihan liikuttuu onnesta.

Itse aselaji puolestaan tuo minulle mielenkiintoisia haasteita ja tunnetiloja. Minulle kerrottiin että PST on RUK:n raskain niin fyysisesti kuin henkisesti. Se pitää paikkansa. Raskaan kaluston kanssa vaikeassa maastossa liikkuminen on oma kokemuksensa, josta olen saanut lähinnä kipeän selän sekä useita hermoromah-duksia. Myös pitkät valveillaoloajat ja Haminan eksoottinen ilmasto ovat nakertaneet psyykettä, mutta näin jälkikäteen aja-teltuna pidän kokemuksia arvokkaina. RUK kasvattaa ja koulut-taa, ei siitä vaan pääse mihinkään. Pienistä vastoinkäymisistäni huolimatta koen panssarintorjunnan kiehtovana linjana. Meitä on vain 16 joten yhteishenki on huipussaan. Kuten komppa-nianpäällikkö asian ilmaisi, linjalla on 12 panssarintuhoajaa ja neljä sotilassoittajaa.

Aselajiemme erilaisuudesta huolimatta olemme saaneet läm-pimän vastaanoton muilta kurssilaisilta. Parolassa jatkuva pil-lipiipari-huutelu oli arkipäivää, mutta täällä Haminassa muut upseerioppilaat ja jopa kouluttajat ovat positiivisesti kiinnostu-neita meidän koulutuksestamme. Pioneerikomppanian vääpeli osoittautui jopa ihan faniksi. Avoimet barettinauhat tosin ai-heuttivat ensiksi hämminkiä, mutta selitettyämme asian laidan ei kukaan enään käskenyt laittaa niitä piiloon.

Suoritamme kurssiamme sitoumuksella. Se tarkoittaa, että alle-kirjoitimme asiakirjan, jossa lupaamme palvella omalla ajallamme ylimääräistä 36 vuorokautta. Joillekin se voi tuntua maailman vastenmielisimmältä asialta, mutta itse koen asian toisin. Meillä "jälkirukkilaisilla" on tietynlainen etu siitä, että olemme palvelleet pidempään, sillä pystymme soveltamaan jo opittuja johtaja-taitoja sekä muuta aikaisempaa kokemusta hyvin kurssilla, mikä taas helpottaa arkea. Hyvänä motivaattorina toimii myös se fakta, että kun kurssi päättyy, muut kurssilaiset palaavat yksikköihinsä kokelaiksi, ja me puolestamme päätämme varusmiespalveluksemme. Kyllähän se lohduttaa että muiden TJ on vielä yli 200 ja itsellä jäljellä hassut 63 kunnian vuorokautta. Aika menee erittäin nopeasti kun on paljon tekemistä, eikä aamuihin "hajoa".

Muistakaa tämä: Ohjus painaa, aamut ei.

Reserviupseerikursille 249 "Kide" osallistuneiden varusmies-soittokuntalaisten puolesta

– Upseerioppilas Juho Mäkäpäinen

Kirjoittaja jatkaa heraldisen ruusukkeen metsästyksiä.

Kuva: upseerioppilas Jani Perttilä

Puolustusvoimien varusmiessoittokunnan vuosikirja

JYTINÄ

Vastaava päätoimittaja, taitto

kersantti Jere Paldanius
jere.paldanius@mil.fi

Toimitus & kuvat

jääkäri Tuomas Kangas
jääkäri Lauri Jokinen
matruusi Aku Leppänen
viestimies Mikael Törni
oppilas Kasper Heikkilä
oppilas Joonas Vataja
upseerioppilas Aleksi Murtojärvi
kersantti Ville Laitinen
oppilas Sanna Nordström

Painos

600 kappaletta

Painopaikka

Juvenes Print, Tampere

Yhteystiedot

Panssariprikaati
Puolustusvoimien varusmiessoittokunta
PL 5
13701 Parolannummi
puh 0299 800 (vaihde)

Soittajaksi armeijaan?

Hae Varusmiessoittokuntaan!

Haku vuoden 2018 saapumiserään jatkuu 31.12. asti
Osoitteessa varusmiessoittokunta.fi meille voivat hakea:

- muusikot, esiintyvät taiteilijat
- ääni- ja valoteknikot sekä media-alan osaajat

@pwmsk

Hae meille ja koe
elämäsi paras vuosi!

Puolustusvoimat
varusmiessoittokunta.fi

Onnistuminen oppilaiden käsissä

Teksti: oppilas **Matias Nässi** | Kuvat: oppilas **Joonas Vataja**

Varusmiessoittokunnan yhdeksän kuukauden peruspalvelusajasta johtuen johtajakoulutukseen haluavat suorittavat aliupseerikurssin niin sanottuna "jälkialiupseerikurssina", joka on jaettu kahteen osaan.

Ensimmäisessä osassa keskitytään jääkäritaitojen syventämiseen ja vaadittavan johtajakoulutuksen saamiseen. Toisessa osassa keskitytään ulkopuolisen silmin samoihin hommiin kuin erikoiskoulutuskaudella, laadukkaiden konserttikokonaisuuksien sekä pienempien tapahtumien tekemiseen. Asia on todellakin näin, mutta tuotantopuolella asiat rullaavat hyvinkin eri tavalla.

Ennen aliupseerikurssia erikoiskoulutuskaudella sapluuna oli suunnilleen se, että Varusmiessoittokunnan henkilökunta oli päättänyt ennalta tulevat konsertit ja niiden ohjelman, ja hoitaneet kaikki käytännön järjestelyt. Varusmiessoittokunnan historian toisessa "musiikkaukissa" aliupseerioppilaat ollaan jaettu neljään eri opintosuuntaan; tapahtumatuotantoon, viestintään, äänenjohtajiin ja kapellimestareihin. Käytännössä se tarkoittaa sitä, että varusmiehet hoitavat itse kaikki nämä osa-alueet. Viestintä hoitaa markkinoinnin ja medianäkyvyyden, tapahtumatuotanto vastaa tarvittavista järjestelyistä, äänenjohtajat ja kapellimestarit tuottavat tapahtuman taiteellisen sisällön. Vapauksia, ja samalla vastuuta, on tapahtumien toteuttamisessa siis paljon enemmän. Ennen aliupseerikurssia istuin konserttisoittokunnan pultissa ja soitin käyrätorvea, joten harppaus omalta mukavuusalueelta oli melkoinen, kun päädyin viiden muun muusikon kanssa kapellimestarikoulutukseen. Vaativa ja työntäyteinen kurssi tempaisi oitis mukaansa kun sanottiin, että ensimmäistä kertaa ison puhallinorkesterin eteen nousee vain viikon päästä kurssin

aloittamisesta. Konserttiin olisikin siitä hetkestä enää vajaat kaksi viikkoa.

Tästä faktasta syntynyt motivaatio pienoisen paniikin siivittämänä kannustikin sitten harjoittelemaan johtamistekniikka intensiivisesti porukalla iltaa myöten. Ensimmäisten harjoitusten jälkeen katsottiin videolta että mitä siellä orkesterin edessä tuli oikeastaan tehtyä. Tästä, oppineena ja sisuuntuneena, alkoi entistä kiiwaampi partituurianalyysi ja tekniikkatreeni. Sitä seurasi lisää orkesteriharjoituksia ja lopulta, ensimmäinen konsertti.

Kapellimestarilinja on vaativa, mutta erittäin motivoiva linja suorittaa Varusmiessoittokunnan aliupseerikurssi. Niin kuin sotilasmusiikkilinjan johtaja, musiikkikapteeni **Tero Haikala**, on sanonut: Se, kuinka paljon kurssista saa irti, on täysin omasta omistautumisesta kiinni. Oma näkemykseni niin musiikista kuin orkesteristakin muuttuu kurssin myötä entistä kokonaisvaltaisemmaksi.

Kurssilla on syntynyt oppimisymäpäristö, jossa oppii valtavasti seuraamalla muiden kapellimestarioppilaiden tekemistä. Siellä oppii hyväksymään ja antamaan suoraa palautetta, sekä kehittämään omaa tekemistään sen pohjalta.

Nojaan vahvasti omaan kokemukseen kun väitän, että yksikään musiikkioppilaitos ei kykene tarjoamaan samanlaista mahdollisuutta päästä treenaamaan kapellimestarin taitoja yhtä intensiivisesti ja tehokkaasti. On yleisesti tiedossa, että Puolustusvoimiin kaivataan lisää sotilaskapellimestareita. Kuka tietää, ehkäpä joku kurssin kasvateista nähdään joskus tulevaisuudessa ammattisoittokunnan edessä tah-tipuikon kanssa.

Kasaria kansalle!

Vuonna 2017 Varusmiessoittokunta siirtyy 1980-luvulle toinen toistaan parempien kasarihittien siivittämänä. Kokoonpanona kuullaan noin 70-henkistä megaviihdeorkesteria, josta löytyy sinfoninen puhallinorkesteri, iso jousisto sekä komppibändi.

Kasari-kiertue: yksinkertaisesti paras!

- Su 20.08.2017 klo 19.00
Tampere, Tampere-talo
- Ma 21.08.2017 klo 19.00
Hämeenlinna, Verkatehdas
- Ti 22.08.2017 klo 19.00
Lahti, Sibelius-talo

- Ke 23.08.2017 klo 19.00
Helsinki, Finlandia-talo
- To 24.08.2017 klo 19.00
Turku, Logomo
- La 26.08.2017 klo 19.00
Kuopio, Kuopion Musiikkikeskus

Liput: lippu.fi / ticketmaster.fi (15/20e)

Lopuksi

Olet nyt onnistunut kahlaamaan läpi uudistuneen *Jytinä*-vuosikirjan. Toivottavasti pidit uudesta, entistä laajemmasta kokoelmasta vuodenaikaisia tapahtumiamme.

Pian päätöksessään oleva vuosi on ollut monella tapaa merkityksellinen. Vuoden aikana suurin osa teistä on ennättänyt suorittaa varusmiespalveluksensa, osa vielä jatkaa palvelustaan Reserviupseerikoulussa.

Vuoden aikana olemme yhdessä, kaikkien kokoonpanojen voimin tavoittaneet ja liikuttaneet valtavia määriä erilaisia ihmisiä. Arviot tavoitteista henkilöistä yleisössä eri puolilla maailmaa liiohtelevat useiden satojen tuhansien tietämällä.

Myös näkyvyytemme eri medioissa on ollut poikkeuksellista, mikä on noteerattu Varusmiessoittokunnan ulkopuolella. Tätä medianäkyvyyden tavoitavuutta pohdittaessa siirrymme jo huomattavasti aiempaa suurempiin lukumääriin, miljooniin.

Olemme olleet näkyvillä TV:ssä niin Sveitsissä

kuin kotimaassa. Ysäri-kiertue saavutti suuren menestyksen eri maakuntaviestimissä, mikä konkretisoitui salien loppuunmyynniksi.

Tällaista ei kuitenkaan pystyisi tekemään kukaan yksin. Tämä tekeekin meistä, Varusmiessoittokunnasta omintakeisen; yhdessä tekemisen henki näkyy toiminnassa. Kaikkien tulee uskoa ja tehdä voitavansa esiintymisten sekä projektien onnistumiseksi. Kukaan ei voi soutaa vain omaa venettä.

Kiitos kaikille tänä vuonna mukanaamme kulkeneille, vuosi on ollut mahtava. Rohkenen arvioida, että tämä jakso elämässä on ollut mieleenpainuvampi kuin oma vuoteni varusmiehenä Varusmiessoittokunnassa.

Haluan myös onnitella Vuoden sotilasmusiikkopalkinnon ja tunnustuksen saanutta ja suuresti arvostamaani soittokunnan varapäällikköä, **Tommi Tenhua**, ansiostaan myönnetystä palkinnosta!

– Kersantti **Jere Paldanius**

Syvä
Joulua!

R 2016

Seuraa meitä **somessa** ja ota yhteyttä!

varusmiessoittokunta.fi

konserttikalenteri.puolustusvoimat.fi

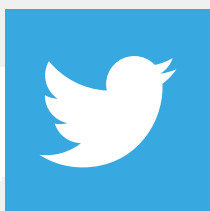
facebook.com/varusmiessoittokunta

youtube.com/varusmiessoittokunta

instagram.com/pvwmk

twitter.com/pvwmk

Spotify / Puolustusvoimien varusmiessoittokunta

Puolustusvoimat
varusmiessoittokunta.fi